Annus XX - Vol. XX 1 Iunii 1928 Num. 6

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

SUMMARIUM

Acta Pii PP. XI: Litterae Encyclicae, p. 165 - Litterae Apostolicae, p. 188 - Epistola, p. 190.

Acta SS. Congregationum: *S. C. Consistorialis:* I. Boianensis. Erectionis in concathedralem ad honores, p. 193. II. Augustan. Dismembrationis, p. 193. III. Comen. Iurisdictionis, p. 194. IV. Provisio Ecclesiarum, p. 195 - *S. C. pro Ecclesia Orientali:* De prohibitione librorum, p. 195 - *S. C. de Religiosis:* Approbationes, p. 196 - *S. C. Rituum:* I. Manilen. Introductionis causae SS. DD. Martini a S. Nicolao et Melchioris a S. Augustino, p. 197. II. Neapolitana. Introductionis causae S. D. Mariae a Passione, p. 200. III. Pictavien. Super virtutibus Ven. Elisabeth Bichier des Ages, p. 204.

Acta Tribunalium: *S. Poenitentiaria Apostolica:* Indulgentiis ditatur Actus reparationis Ssmo Cordi Iesu, p. 207.

Diarium Romanae Curiae: Udienza solenne - S. Congregazione dei Riti: Congregazioni Ordinaria e Generale - Segreteria di Stato: Nomine - Maggiordomato: Nomine - Necrologio, pp. 208-212.

ROMAE

TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS

M · DCCCC · XXVIII

Directio: Palazzo della Cancelleria — Roma.

Administratio: Libreria Vaticana — Roma.

Pretium annuae subnotationis
Pro Italia, Lib. 20 — Extra Italiam, *L. it.* 35 —
Pretium unius fasciculi, Lib. 3 —

« *Bis fere in mense* (Commentarium) *prodibit ac quotiescumque vel necessitas vel utilitas id postulare videbitur* » (Ex *Commentarii Officialis* ratione die 29 Octobris 1908 edita).

INDEX HUIUS FASCICULI

(An. XX, n. 6 - 1 Iunii 1928)

ACTA PII PP. XI

LITTERAE ENCYCLICAE

PAG.

Misserentissimus Redemptor. - Ad RR. PP. DD. Patriarchas, Primates, Archiepiscopos, Episcopos, aliosque locorum Ordinarios pacem et communionem cum Apostolica Sede habentes: de communi expiatione Sacratissimo Cordi Iesu debita. - *8 Maii 1928* 165

Precatio piacularis ad Sacratissimum Cor Iesu 179

Versio italica 180

Versio gallica 181

Versio hispanica 182

Versio lusitana 183

Versio anglica 184

Versio germanica 185

Versio polonica 186

LITTERAE APOSTOLICAE

Exigit apostolicum. - Auctoritate apostolica sancitur inita inter Episcopum Augustae Praetoriae et Capitulum insignis collegiatae SS. Petri et Ursi, de iure nominandi concordia. - *12 Ianuarii 1928* 188

EPISTOLA

Cum ad obsequendum. - Ad R. P. Bonaventuram Marrani, Ministrum generalem Ordinis Minorum: de laudibus missionalis Fr. Ioannis a Monte Corvino, sexcentesimo exeunte ab eius obitu anno. - *20 Maii 1928* 190

ACTA SS. CONGREGATIONUM

S. CONGREGATIO CONSISTORIALIS

I. *Boianensis-Campobassensis.* - Decretum erectionis Concathedralis ad honorem. - *11 Novembris 1927* 193

II. *Augustan.-Monacen. et Frisingen.* - Decretum dismembrationis et unionis. - *16 Martii 1928* 193

III. *Comen.-Luganen.* - Decretum de iurisdictione in vicum «Torrazza». - *10 Maii 1928* 194

IV. Provisio Ecclesiarum 195

S. CONGREGATIO PRO ECCLESIA ORIENTALI

PAG.

Declaratio de prohibitione librorum 195

S. CONGREGATIO DE RELIGIOSIS

Approbationes 196

S. CONGREGATIO RITUUM

I. *Manilen. et Macaonen.* - Decretum introductionis causae beatificationis seu declarationis martyrii Servorum Dei Martini a S. Nicolao et Melchioris a S. Augustino, sacerdotum Ordinis Eremitarum Recollectorum S. Augustini, in odium fidei uti fertur, interfectorum. - *11 Martii 1928* 197

II. *Neapolitana.* - Decretum introductionis causae beatificationis et canonizationis Servae Dei Sor. Mariae a Passione D. N. I. C., ex Instituto Crucifixarum SS. Eucharistiae Sacramentum adorantium. - *14 Martii 1928* 200

III. *Pictavien.* - Decretum super virtutibus in causa beatificationis et canonizationis Ven. Servae Dei Ioannae Elisabeth Bichier des Ages, Confundatricis Congregationis Filiarum Crucis vulgo sororum S. Andreae. - *22 Aprilis 1928* 204

ACTA TRIBUNALIUM

S. POENITENTIARIA APOSTOLICA

(OFFICIUM DE INDULGENTIIS)

Actus reparationis Ssmo Cordi Iesu indulgentiis ditatur. - *1 Iunii 1928* 207

DIARIUM ROMANAE CURIAE

I. Udienza solenne 208

II. S. Congregazione dei Riti: *Congregazioni Ordinaria* e *Generale* 208

III. Segreteria di Stato: *Nomine, onorificenze* 210

IV. Maggiordomato di Sua Santità: *Nomine* . 211

V. Necrologio 212

Annus XX - Vol. XX 1 Iunii 1928 Num. 6

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. XI

LITTERAE ENCYCLICAE

AD RR. PP. DD. PATRIARCHAS, PRIMATES, ARCHIEPISCOPOS, EPISCOPOS, ALIOSQUE LOCORUM ORDINARIOS PACEM ET COMMUNIONEM CUM APOSTOLICA SEDE HABENTES: DE COMMUNI EXPIATIONE SACRATISSIMO CORDI IESU DEBITA.

PIUS PP. XI

VENERABILES FRATRES

SALUTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Miserentissimus Redemptor noster cum in ligno Crucis salutem humano generi peperisset, ante quam de hoc mundo ad Patrem adscenderet, anxios ut consolaretur apostolos discipulosque suos: « Ecce - inquit - ego vobiscum sum omnibus diebus usque ad consummationem saeculi ».[1] Vox quidem ista, sane periucunda, omnis est spei effectrix ac securitatis; eademque, Venerabiles Fratres, facile Nobis succurrit, quotiescumque de editiore hac quasi specula et universam hominum societatem tantis malis miseriisque laborantem et Ecclesiam ipsam, oppugnationibus sine ulla mora pressam insidiisque, circumspicimus. Divina enim eiusmodi promissio, quemadmodum initio iacentes Apostolorum erexit animos erectosque ad evangelicae doctrinae semina per orbem terrarum iacienda incendit atque inflammavit, ita Ecclesiam deinceps adversus portas inferi aluit ad victoriam. Adfuit profecto Dominus

[1] MATTH., XXVIII, 30.

Iesus Christus nullo non tempore Ecclesiae suae; at praesentiore tamen auxilio praesidioque tum adfuit, cum ea gravioribus periculis incommodisve conflictata est, suppeditante scilicet remedia, ad temporum rerumque condicionem apta admodum, divinâ illâ Sapientiâ, quae « attingit a fine usque ad finem fortiter et disponit omnia suaviter ».[1] Sed ne recentiore quidem aetate « abbreviata est manus Domini »,[2] praesertim cum error irrepsit et satis late propagatus est, unde metuendum fuit, ne hominibus ab Dei amore ac consuetudine prohibitis christianae vitae fontes quodammodo arescerent. Quae vero, cum sese Mariae Margaritae Alacoque conspiciendum dedit, amantissimus Iesus conquestus est, quae praeterea ab hominibus, in ipsorum demum profectum, exspectare se ac velle significavit, ea cum alii e populo fortasse adhuc ignorent, neglegant alii, placet, Venerabiles Fratres, de honestae, quae dicitur, satisfactionis officio, quo erga Cor Iesu Sacratissimum obstringimur, affari vos aliquantulum, hac quidem mente, ut gregem quisque vestrum, quicquid vobiscum communicaverimus, studiose doceatis atque ad exsequendum excitetis.

Inter cetera infinitae Redemptoris nostri benignitatis documenta, illud potissimum elucet, quod, defervescente christifidelium caritate, ipsa Dei caritas ad honorandum peculiari cultu proposita est eiusque bonitatis divitiae late patefactae sunt per eam religionis formam qua Sacratissimum Cor Iesu colitur, « in quo sunt omnes thesauri sapientiae et scientiae absconditi ».[3] Nam, ut quondam humanae genti e Noëtica arca exeunti amici foederis signum illucescere Deus voluit, « arcum apparentem in nubibus »,[4] sic turbulentissimis recentioris aevi temporibus, cum vaferrima omnium serperet haeresis illa ianseniana, amori in Deum pietatique inimica, quae Deum non tam diligendum ut patrem quam extimescendum ut implacabilem iudicem praedicabat, benignissimus Iesus Cor suum Sacratissi-

[1] *Sap.*, VIII, 1.
[2] Is., LIX, 1.
[3] *Coloss.*, II, 3.
[4] *Gen.*, II, 14.

mum, quasi pacis et caritatis vexillum, elatum gentibus ostendit, haud dubiam portendens in certamine victoriam. Siquidem apposite f. r. decessor Noster Leo XIII, in Litteris Encyclicis « Annum Sacrum », tantam cultus Sacratissimi Cordis Iesu opportunitatem admiratus, edicere non dubitavit: « Cum Ecclesia per proxima originibus tempora caesareo iugo premeretur, conspecta sublime adolescenti imperatori crux amplissimae victoriae, quae mox est consecuta, auspex simul atque effectrix. En alterum hodie oblatum oculis auspicatissimum divinissimumque signum: videlicet Cor Iesu sacratissimum, superimposita cruce, splendidissimo candore inter flammas elucens. In eo omnes collocandae spes; ex eo hominum petenda atque exspectanda salus ».

Ac iure id quidem, Venerabiles Fratres; in illo enim auspicatissimo signo atque in ea, quae exinde consequitur, pietatis forma nonne totius religionis summa atque adeo perfectioris vitae norma continetur, quippe quae et ad Christum Dominum penitus cognoscendum mentes conducat expeditius et ad eundem vehementius diligendum pressiusque imitandum animos inflectat efficacius? Nemo igitur miretur, hanc probatissimam religionis formam decessores Nostros continenter et a calumniatorum criminationibus vindicasse et summis laudibus extulisse et vehementi provexisse studio, prout temporum rerumque rationes postularent. Dei autem adspirante numine factum est ut pia christifidelium erga Sacratissimum Cor Iesu voluntas maiora in dies incrementa caperet; hinc piae illae passim excitatae sodalitates divini Cordis cultui promovendo; hinc consuetudo illa sacrae Synaxis, ad Christi Iesu optatum prima cuiusque mensis feria sexta suscipiendae, quae quidem consuetudo passim hodie obtinet.

At certe inter cetera illa, quae proprie ad Sacratissimi Cordis cultum pertinent, pia eminet ac memoranda est consecratio, qua, nos nostraque omnia aeternae Numinis caritati accepta referentes, divino Iesu Cordi devovemus. Eiusmodi autem devotionis officium, cum, quantum averet sibi ab hominibus reddi, non tam iure suo quam immensa in nos caritate permotus, Salvator Noster innocentissimam Cordis sui discipulam Margaritam Mariam docuis-

set, ipsamet, cum suo pietatis magistro Claudio de la Colombière, prima omnium praestitit; secuti sunt, procedente tempore, singuli homines, deinde privatae familiae et consociationes, denique vel ipsi magistratus, civitates et regna. Quoniam autem, superiore aetate atque hac ipsa nostra, impiorum hominum machinationibus huc deventum est, ut detrectatum Christi Domini imperium bellumque in Ecclesiam publice commotum sit, latis legibus scitisque populorum promotis iuri divino ac naturali repugnantibus, immo vel comitiis habitis conclamantium, « Nolumus hunc regnare super nos »: [1] ex ea profecto consecratione, quam diximus, una omnium vox veluti erumpebat atque ex adverso opponebatur acerrime clientum Sacratissimi Cordis ad vindicandam eius gloriam et asserenda eius iura: « Oportet Christum regnare: [2] Adveniat regnum tuum ». Ex quo tandem factum feliciter, ut universitas ipsa generis humani, quam Christus, in quo uno instaurantur omnia, [3] nativo iure possidet suam, huius saeculi initio eidem Cordi Sacratissimo a f. r. decessore Nostro Leone XIII, christiano orbe plaudente, dedicaretur.

Haec vero tam fausta tamque iucunda incepta, quemadmodum Litteris Nostris Encyclicis « Quas primas » docuimus, diuturnis optatis votisque quamplurimis Episcoporum et fidelium concedentes, Nosmet ipsi, Deo dante, tandem complevimus ac perfecimus cum, piaculari anno exeunte, Christi universorum Regis festum instituimus, sollemniter toto christiano orbe concelebrandum. Quod cum faceremus, non modo summum illud quod Christus obtinet in rerum universitatem, in societatem et civilem et domesticam, in singulos homines imperium in luce collocavimus, sed etiam gaudia iam tum illius diei praecepimus auspicatissimi, quo die omnis orbis libens volensque Christi Regis suavissimae dominationi parebit. Qua de causa tum simul ediximus, ut per constituti illius diei festi occasionem haec eadem consecratio renovaretur quotannis, ad eiusdem fructum consecrationis certius ube-

[1] Luc., XIX, 14.
[2] *I Cor.*, XV, 25.
[3] *Eph.*, I, 10.

riusque consequendum et ad populos omnes in Corde Regis regum et Domini dominantium christiana caritate et pacis conciliatione copulandos.

Verum officiis hisce omnibus, praesertim tam frugiferae consecrationi, per sacram Christi Regis sollemnitatem veluti confirmatae, aliud accedat oportet, de quo vobiscum, Venerabiles Fratres, paulo fusius in praesenti colloqui libet: honestae satisfactionis, inquimus, seu reparationis, quam dicunt, officium Sacratissimo Cordi Iesu praestandum. Nam, si illud est in consecratione primum ac praecipuum ut amori Creatoris creaturae amor rependatur, alterum sponte hinc sequitur, ut eidem increato Amori, si quando aut oblivione neglectus, aut offensa violatus sit, illatae quoquo modo iniuriae compensari debeant: quod quidem debitum reparationem vulgato nomine vocamus.

Quodsi ad utramque rem iisdem prorsus rationibus impellimur, reparandi tamen expiandique officio ob validiorem quendam iustitiae et amoris titulum tenemur: iustitiae quidem, ut irrogata Deo nostris flagitiis expietur offensa et violatus ordo paenitentia redintegretur; amoris vero, ut Christo patienti ac « saturato opprobriis compatiamur » eique nonnihil solacii pro tenuitate nostra afferamus. Peccatores enim cum simus omnes multisque onerati culpis, non eo solo cultu Deus noster nobis est honorandus, quo vel eius summam Maiestatem debitis obsequiis adoremus, vel eius supremum dominium precando agnoscamus, vel eius infinitam largitatem gratiarum actionibus laudemus; sed praeterea Deo iusto vindici satisfaciamus oportet « pro innumerabilibus peccatis et offensionibus et negligentiis » nostris. Consecrationi igitur, qua Deo devovemur et sancti Deo vocamur, ea sanctitate ac firmitate quae, ut docet Angelicus,[1] consecrationis est propria, addenda est expiatio, qua penitus peccata exstinguantur, ne forte indignitatem nostram impudentem reverberet summae iustitiae sanctitas munusque nostrum potius arceat invisum quam gratum suscipiat.

Hoc autem expiationis officium humano generi universo incumbit, quippe quod, ut christiana docemur fide, post Adae miserandum

[1] II, II, q. 81, a. 8. c.

casum, hereditaria labe infectum, concupiscentiis obnoxium et miserrime depravatum, in perniciem detrudendum fuisset sempiternam. Id quidem superbi hac nostra aetate sapientes, veterem Pelagii errorem secuti, inficiantur, nativam quandam virtutem humanae naturae iactantes quae suapte vi ad altiora usque progrediatur; sed falsa haec humanae superbiae commenta reiicit Apostolus, illud nos admonens: « natura eramus filii irae ».[1] Et sane iam ab initio communis illius expiationis debitum quasi agnovere homines et Deo sacrificiis vel publicis placando, naturali quodam sensu ducti, operam dare coeperunt.

At nulla creata vis hominum sceleribus expiandis erat satis, nisi humanam naturam Dei Filius reparandam assumpsisset. Quod quidem ipse hominum Salvator sacri Psaltis ore nuntiavit: « Hostiam et oblationem noluisti, corpus autem aptasti mihi; holocautomata pro peccato non tibi placuerunt: tunc dixi: Ecce venio »[2] Et reapse « vere languores nostros ipse tulit et dolores nostros ipse portavit; vulneratus est propter iniquitates nostras »[3] et « peccata nostra ipse pertulit in corpore suo super lignum...[4] delens quod adversus nos erat chirographum decreti, quod erat contrarium nobis, et ipsum tulit de medio affigens illud cruci...[5] ut peccatis mortui iustitiae vivamus ».[6]

Quamquam vero copiosa Christi redemptio abunde nobis « omnia delicta donavit »,[7] ob miram tamen illam divinae Sapientiae dispensationem, qua in carne nostra adimplenda sunt quae desunt passionum Christi pro corpore eius quod est Ecclesia,[8] etiam laudibus et satisfactionibus, « quas Christus in nomine peccatorum Deo persolvit » nostras quoque laudes et satisfactiones adiicere possumus, immo etiam debemus. At semper memineri-

[1] *Eph.*, II, 3.
[2] *Hebr.*, X, 5-7.
[3] Is., V, 3; IV, 5.
[4] I Petr., II, 24.
[5] *Coloss.*, II, 14.
[6] I Petr., II, 24.
[7] Cf. *Coloss.*, II, 13.
[8] Cf. *Coloss.*, I, 24.

mus oportet, totam expiationis virtutem ab uno Christi cruento sacrificio pendere, quod sine temporis intermissione in nostris altaribus incruento modo renovatur, siquidem « una eademque est Hostia, idem nunc offerens sacerdotum ministerio, qui seipsum tunc in cruce obtulit, sola offerendi ratione diversa »;[1] quamobrem cum hoc augustissimo Eucharistico sacrificio et ministrorum et aliorum fidelium immolatio coniungi debet ut ipsi quoque « hostias viventes, sanctas, Deo placentes »[2] sese exhibeant. Quin immo S. Cyprianus affirmare non dubitat « sacrificium dominicum legitima sanctificatione non celebrari, nisi oblatio et sacrificium nostrum responderit passioni ».[3] Quapropter nos monet Apostolus, ut « mortificationem Iesu in corpore nostro circumferentes »,[4] atque cum Christo consepulti et complantati similitudini mortis eius,[5] non modo carnem nostram crucifigamus cum vitiis et concupiscentiis,[6] « fugientes eius quae in mundo est concupiscentiae corruptionem »;[7] sed « et vita Iesu manifestetur in corporibus nostris »[8] et, aeterni eius sacerdotii participes effecti, offeramus « dona et sacrificia pro peccatis ».[9] Neque enim arcani huius sacerdotii et satisfaciendi sacrificandique muneris participatione ii soli fruuntur, quibus Pontifex noster Christus Iesus administris utitur ad oblationem mundam divino Nomini ab ortu solis usque ad occasum omni loco offerendam,[10] sed etiam christianorum gens universa, ab Apostolorum Principe « genus electum, regale sacerdotium »[11] iure appellata, debet cum pro se, tum pro toto humano genere offerre pro peccatis,[12] haud aliter

[1] Conc. Trid., sess. XXII, c. 2.
[2] *Rom.*, XII, 1.
[3] Ep. 63, n. 381.
[4] *II Cor.*, IV, 10.
[5] Cf. *Rom.*, VI, 4-5.
[6] Cf. *Gal.*, V, 24.
[7] II Petr., I, 4.
[8] *II Cor.*, IV, 10.
[9] *Hebr.*, V, 1.
[10] Malach., I, 11.
[11] I Petr., II, 9.
[12] Cf. *Hebr.*, V, 2.

propemodum quam sacerdos omnis ac pontifex « ex hominibus assumptus pro hominibus constituitur in iis quae sunt ad Deum ».[1]

Quo autem perfectius oblatio nostra nostrumque sacrificium sacrificio dominico responderit, idest amorem nostri cupiditatesque nostras immolaverimus et carnem crucifixerimus crucifixione ea mystica, de qua loquitur Apostolus, eo uberiores propitiationis atque expiationis pro nobis aliisque percipiemus fructus. Mirifica enim viget fidelium omnium cum Christo necessitudo, qualis inter caput et cetera corporis membra intercedit, itemque arcanâ illâ, quam fide catholica profitemur, Sanctorum communione, cum singuli homines tum populi non modo coniunguntur inter se, sed etiam cum eodem « qui est caput Christus, ex quo totum corpus compactum et connexum per omnem iuncturam subministrationis secundum operationem in mensuram uniuscuiusque membri augmentum corporis sui facit in aedificationem sui in caritate ».[2] Quod quidem Mediator ipse Dei et hominum Christus Iesus, morti proximus, a Patre postularat: « Ego in eis et tu in me ut sint consummati in unum ».[3]

Quemadmodum igitur unionem cum Christo profitetur ac firmat consecratio, ita expiatio eamdem unionem et, culpas detergendo, inchoat et, Christi passiones participando, perficit et, victimas pro fratribus offerendo, consummat. Atque id sane miserentis Iesu consilium fuit, cum Cor nobis suum, insignia passionis praeferens ac flammas amoris ostentans, patere voluit, scilicet ut hinc infinitam peccati malitiam coniectantes, illinc Reparatoris caritatem infinitam admirati, et peccatum vehementius detestaremur et caritati ardentius vicem redderemus.

Et vere expiationis potissimum seu reparationis spiritus primas semper potioresque partes habuit in cultu Sacratissimo Cordi Iesu exhibendo, nihilque eo congruentius origini, indoli, virtuti, industriis quae huic religionis formae sunt propriae, ut rerum memoria et usus, sacra item liturgia atque Summorum Pontificum acta confirmant. Siquidem cum se conspiciendum

[1] *Hebr.*, V, 1.
[2] *Eph.*, IV, 15-16.
[3] Io., XVII, 23.

Margaritae Mariae exhiberet Christus, caritatis suae infinitatem praedicans, simul, maerentis instar, tot tantasque sibi inustas ab ingratis hominibus iniurias in haec verba conquestus est, quae utinam in piorum animis insiderent nullaque unquam oblivione delerentur: « En Cor Illud – inquit – quod tantopere homines amavit beneficiisque omnibus cumulavit, quodque amori suo infinito non tantum redditam gratiam nullam invenit, at contra oblivionem, neglectum, contumelias, easque ab iis etiam illatas nonnunquam, qui amoris peculiaris debito officioque tenerentur ». Ad quas quidem culpas eluendas cum alia complura, tum haec praesertim sibi gratissima commendavit: ut eâdem expiandi mente homines de altari libarent, – quam « Communionem Reparatricem » vocant, – et supplicationes item piaculares ac preces, per solidam horam productas, adhiberent, – quae « Hora Sancta » verissime appellatur: quas quidem pietatis exercitationes non modo Ecclesia probavit, sed etiam copiosis spiritualibus largitionibus locupletavit.

At enim beate regnantem Christum in caelis quî piaculares eiusmodi ritus consolari queant? Scilicet – « da amantem et sentit quod dico » [1] – reponimus, Augustini verbis usi, quae in hunc locum aptissime cadunt.

Dei enim amantissimus quisque, si praeteriti temporis spatium respiciat, videt meditando intueturque Christum pro homine laborantem, dolentem, durissima quaeque perpetientem, « propter nos homines et propter nostram salutem » tristitia, angoribus, opprobriis paene confectum, immo « attritum propter scelera nostra » [2] ac suo nos livore sanantem. Atque haec omnia eo verius piorum meditantur animi, quod peccata hominum ac flagitia quovis tempore perpetrata in causa fuerunt cur Dei Filius morti traderetur, eademque nunc etiam mortem ipsam per se essent Christo illatura iisdem cum doloribus maeroribusque coniunctam, quippe singula passionem Domini suo quodam modo renovare censeantur: « Rursus crucifigentes sibimetipsis Filium Dei et

[1] *In Ioannis evangelium*, tract. XXVI, 4.

[2] Is., LIII, 5.

ostentui habentes ».[1] Quodsi propter peccata quoque nostra, quae futura quidem erant at praevisa, anima Christi tristis facta est usque ad mortem, haud dubium quin solacii nonnihil iam tum ceperit etiam e nostra, item praevisa, reparatione, cum « apparuit illi Angelus de caelo »,[2] ut Cor eius taedio et angoribus oppressum consolaretur. Atque ita Cor Illud sacratissimum, quod ingratorum hominum peccatis continenter sauciatur, etiam nunc mira quidem sed vera ratione solari possumus ac debemus, quandoquidem – ut in sacra quoque liturgia legitur – ex ore Psaltis Christus ipse se ab amicis suis derelictum conqueritur: « Improperium exspectavit Cor meum et miseriam, et sustinui qui simul contristaretur et non fuit, et qui consolaretur et non inveni ».[3]

Accedit quod passio Christi expiatrix renovatur et quodammodo continuatur et adimpletur in corpore suo mystico, quod est Ecclesia. Etenim, ut rursus Sancti Augustini[4] verbis utamur, « passus est Christus quidquid pati debuerat; iam de mensura passionum nihil deest. Ergo impletae sunt passiones sed in capite; restabant adhuc Christi passiones in corpore ». Quod quidem Dominus ipse Iesus declarare dignatus est, cum ad Saulum « adhuc spirantem minarum et caedis in discipulos »[5] loquens: « Ego sum – inquit – Iesus quem tu persequeris »,[6] haud obscure significans, commotis in Ecclesiam insectationibus, ipsum divinum oppugnari ac vexari Ecclesiae Caput. Iure igitur meritoque Christus in corpore suo mystico adhuc patiens nos expiationis suae socios habere exoptat, idque etiam ipsa nostra cum eo necessitudo postulat; nam cum simus « corpus Christi et membra de membro »,[7] quidquid patitur caput, omnia cum eo membra patiantur oportet.[8]

Quantopere autem huiusmodi expiationis seu reparationis necessitas hac nostra potissimum aetate urgeat, nemini non ma-

[1] *Hebr.*, VI, 6.
[2] Luc., XXII, 43.
[3] *Ps.*, LXVIII, 21.
[4] *In Ps. 86.*
[5] *Act.*, IX, 1.
[6] *Act.*, IX, 5.
[7] *I Cor.*, XII, 27.
[8] Cf. *I Cor.*, XII, 26.

nifestum erit, qui, ut initio diximus, hunc mundum « in maligno positum »,[1] oculis animoque perlustraverit. Undique enim gementium ad Nos populorum clamor adscendit, quorum principes vel rectores vere adstiterunt et convenerunt in unum adversus Dominum et adversus Ecclesiam eius.[2] Per regiones quidem illas iura omnia divina et humana permisceri cernimus. Templa deiici atque everti, religiosi viri ac sacrae virgines e suis aedibus deturbari et conviciis, saevitiis, inedia, carcere affligi; puerorum ac puellarum greges e gremio Ecclesiae matris abripi atque ad eiurandum Christum et blasphemandum, ad luxuriae pessima crimina induci; christianorum plebs universa, exanimata vehementer ac disiecta, perpetuo in discrimine aut defectionis a fide aut mortis vel atrocissimae versari. Quae profecto tam tristia sunt, ut per eiusmodi eventus praenuntiari iam nunc ac portendi dixeris « initia dolorum » illa, quae allaturus est « homo peccati extollens se supra omne quod dicitur Deus aut colitur ».[3]

At magis etiam dolendum, Venerabiles Fratres, quod inter ipsos fideles, sanguine Agni immaculati in baptismo ablutos gratiaque locupletatos, tot inveniantur cuiusvis ordinis homines, qui incredibili rerum divinarum ignorantia laborantes et falsis doctrinis infecti, vitiis irretitam procul a domo Patris vitam traducant, quam nec verae fidei lumen collustrat, nec spes futurae beatitatis delectat nec ardor reficit fovetque caritatis, ut sedere in tenebris et in umbra mortis vere videantur. Praeterea inter fideles ecclesiasticae disciplinae veterumque institutorum percrebrescit incuria, quibus vita omnis christiana nititur, domestica societas regitur, coniugii sanctitas munitur; neglecta prorsus aut mollioribus depravata blanditiis puerorum institutio, et vel adempta Ecclesiae iuventutis christiane educandae facultas; christiani pudoris in vita cultuque praesertim muliebri lacrimabilis oblivio; fluxarum rerum effrenata cupiditas, civilium rationum immoderatio, aurae popularis captatio exlex, legitimae auctori-

[1] I Io., V, 19.
[2] Cf. *Ps.*, II, 2.
[3] *II Thessal.*, II, 4.

tatis detrectatio denique verbi Dei contemptus, quo fides labefactatur ipsa vel in proximum discrimen adducitur.

Hisce vero malis veluti in cumulum accedit cum eorum ignavia atque socordia, qui, dormitantium et fugientium instar discipulorum, nutantes in fide, Christum angoribus oppressum vel Satanae satellitibus circumventum misere derelinquunt, tum eorum perfidia, qui, Iudae proditoris exemplum secuti, aut temere et sacrilege de altari libant, aut ad hostium castra transfugiunt. Atque ita vel invitum subit cogitatio animum, iam propius adventare tempora de quibus Dominus Noster vaticinatus est: « Et quoniam abundavit iniquitas, refrigescet caritas multorum ». [1]

Quae quidem omnia quotquot pie commentati erunt fideles, facere non poterunt, quin, Christi perdolentis incensi caritate, vehementiore studio suas aliorumque culpas expient, Christi honorem resarciant, aeternamque provehant animarum salutem. Et sane illud Apostoli: « Ubi abundavit delictum, superabundavit gratia » [2] aliquo pacto ad hanc quoque aetatem nostram describendam accommodare licet; nam, aucta admodum perversitate hominum, mirifice item, Spiritu Sancto afflante, numerus fidelium utriusque sexus augetur, qui alacriore animo, pro tot illatis iniuriis divino Cordi satisfacere student, immo etiam se ipsos Christo victimas offerre non dubitant. Etenim quae usque adhuc memoravimus si quis secum animo reputet amanter eademque veluti in medullis defixa habeat, fieri profecto non potest quin is non tam ab omni peccato tamquam summo malo abhorreat atque abstineat, quam se totum Dei voluntati permittat, et laesum divinae Maiestatis honorem, cum continenter orando, tum afflictationibus sponte susceptis aerumnisque, si quae inciderint, patienter toleratis, tum tota demum vita hoc expiationis studio exigenda, resarcire contendat.

Atque hinc exortae quoque sunt religiosae familiae virorum ac mulierum complures, quae ambitioso quodam famulatu diu noctuque personam quodammodo Angeli Iesum in horto consolantis

[1] Matth., XXIV, 12.

[2] *Rom.*, V, 20.

gerere sibi habent propositum; hinc piorum hominum consociationes ab Apostolica item Sede approbatae indulgentiisque auctae, quae eandem sibi expiandi partem assumunt, idoneis religionis ac virtutum exercitationibus adimplendam; hinc denique, ut alia praetereamus, divinum honorem violatum reparandi gratiâ religiones inductae sollemnesque protestationes quas vocant, non modo a singulis christifidelibus, sed etiam a paroeciis, a dioecesibus, a civitatibus passim usurpatae.

Quae cum ita sint, Venerabiles Fratres, quemadmodum consecrationis ritus, a tenuioribus exorsus initiis, latiusque deinde pervagatus, optatum denique cepit e Nostra confirmatione splendorem, ita huius expiationis seu piae reparationis morem iampridem sancte inductum sancteque propagatum, Nostra item apostolica auctoritate sanciri firmius sollemniusque celebrari ab universo catholico nomine percupimus. Quocirca decernimus ac mandamus ut quotannis, in festo Sacratissimi Cordis Iesu – quod quidem hac occasione ad gradum duplicis primae classis cum octava evehi iussimus – in templis omnibus, qua late patet terrarum orbis, eadem amantissimo Salvatori Nostro, iisdem concepta verbis, secundum exemplar quod hisce Litteris subiicimus, precatio piacularis seu protestatio, ut aiunt, sollemniter recitetur, qua et culpae nostrae defleantur omnes et iura Christi summi Regis ac Domini amantissimi violata resarciantur.

Non est profecto, Venerabiles Fratres, cur dubitemus, quin ex hac sancte instaurata religione, atque universae Ecclesiae imperata, multa ac praeclara bona non modo singulis hominibus, sed sacrae etiam et civili et domesticae societati obveniant, quandoquidem ipse Redemptor noster Margaritae Mariae spopondit « eos omnes qui hoc honore Cor suum affecissent, caelestium gratiarum copia cumulatum iri ». Peccatores quidem « videntes in quem transfixerunt »,[1] et totius Ecclesiae gemitibus fletibusque commoti, de iniuriis Summo Regi illatis dolendo, « redibunt ad cor »,[2] ne forte in culpis suis obfirmati, cum Eum,

[1] Io., XIX, 37.
[2] Is., XLVI, 8.

quem pupugerunt, viderint « venientem in nubibus caeli » [1] sero et frustra plangant se super Eum. [2] Iusti vero iustificabuntur et sanctificabuntur adhuc, [3] et servitio sui Regis, quem tam contemptum et oppugnatum, tot tantisque contumeliis affectum cernunt, novo se totos ardore devovebunt; sed imprimis studio salutis animarum provehendae flagrabunt, cum questum illum divinae Victimae perpendere consueverint: « Quae utilitas in sanguine meo? » [4] ac simul gaudium quod erit Sacratissimo eidem Cordi Iesu « super uno peccatore poenitentiam agente ». [5] Atque illud praecipue optamus vehementer speramusque fore, ut ea divini iustitia Numinis, quae propter decem iustos misericors Sodomis pepercisset, multo magis hominum generi universo sit parcitura, a fidelium communitate, una cum Christo Mediatore et Capite, omnium loco ac nomine comprecantum, suppliciter invocata et placata feliciter. Hisce denique votis inceptisque Nostris praesens arrideat Virgo Dei Parens benignissima, quae, cum Iesum nobis Redemptorem ediderit, aluerit, apud crucem hostiam obtulerit, per arcanam cum Christo coniunctionem eiusdemque gratiam omnino singularem, Reparatrix item exstitit pieque appellatur. Cuius Nos confisi apud Christum deprecatione, qui unus cum sit « Mediator Dei et hominum », [6] suam sibi Matrem adsciscere voluit peccatorum advocatam gratiaeque ministram ac mediatricem, caelestium munerum auspicem paternaeque benevolentiae Nostrae testem, vobis, Venerabiles Fratres, vestrisque curis concredito gregi universo, apostolicam benedictionem peramanter impertimus.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, die VIII mensis Maii anno MDCCCCXXVIII, Pontificatus Nostri septimo.

PIUS PP. XI

[1] MATTH., XXVI, 64.
[2] Cf. *Apoc.*, I, 7.
[3] Cf. *Apoc.*, XXII, 11.
[4] *Ps. 19*, 10.
[5] LUC., XV, 4.
[6] *I Tim.*, II, 5.

PRECATIO PIACULARIS
AD SACRATISSIMUM COR IESU

Iesu dulcissime, cuius effusa in homines caritas, tanta oblivione, negligentia, contemptione, ingratissime rependitur, en nos, ante altaria tua provoluti, tam nefariam hominum socordiam iniuriasque, quibus undique amantissimum Cor tuum afficitur, peculiari honore resarcire contendimus.

Attamen, memores tantae nos quoque indignitatis non expertes aliquando fuisse, indeque vehementissimo dolore commoti, tuam in primis misericordiam nobis imploramus, paratis, voluntaria expiatione compensare flagitia non modo quae ipsi patravimus, sed etiam illorum, qui, longe a salutis via aberrantes, vel te pastorem ducemque sectari detrectant, in sua infidelitate obstinati, vel, baptismatis promissa conculcantes, suavissimum tuae legis iugum excusserunt.

Quae deploranda crimina, cum universa expiare contendimus, tum nobis singula resarcienda proponimus: vitae cultusque immodestiam atque turpitudines, tot corruptelae pedicas innocentium animis instructas, dies festos violatos, exsecranda in Te tuosque Sanctos iactata maledicta atque in tuum Vicarium ordinemque sacerdotalem convicia irrogata, ipsum denique amoris divini Sacramentum vel neglectum vel horrendis sacrilegiis profanatum, publica postremo nationum delicta, quae Ecclesiae a Te institutae iuribus magisterioque reluctantur.

Quae utinam crimina sanguine ipsi nostro eluere possemus! Interea ad violatum divinum honorem resarciendum, quam Tu olim Patri in cruce satisfactionem obtulisti quamque cotidie in altaribus renovare pergis, hanc eandem nos tibi praestamus, cum Virginis Matris, omnium Sanctorum, piorum quoque fidelium expiationibus coniunctam, ex animo spondentes, cum praeterita nostra aliorumque peccata ac tanti amoris incuriam firma fide, candidis vitae moribus, perfecta legis evangelicae, caritatis potissimum, observantia, quantum in nobis erit, gratia tua favente, nos esse compensaturos, tum iniurias tibi inferendas pro viribus prohibituros, et quam plurimos potuerimus ad tui sequelam convocaturos. Excipias quaesumus, benignissime Iesu, B. Virgine Maria Reparatrice intercedente, voluntarium huius expiationis obsequium nosque in officio tuique servitio fidissimos ad mortem usque velis, magno illo perseverantiae munere, continere, ut ad illam tandem patriam perveniamus omnes, ubi Tu cum Patre et Spiritu Sancto vivis et regnas Deus in saecula saeculorum. Amen.

ATTO DI RIPARAZIONE
AL SACRATISSIMO CUORE DI GESÙ

Gesù dolcissimo, il cui immenso amore per gli uomini viene con tanta ingratitudine ripagato di oblìo, di trascuratezza, di disprezzo, ecco che noi prostrati dinanzi ai vostri altari intendiamo riparare con particolari attestazioni di onore una così indegna freddezza e le ingiurie con le quali da ogni parte viene ferito dagli uomini l'amantissimo vostro Cuore.

Ricordevoli però che noi pure altre volte ci macchiammo di tanta indegnità e provandone vivissimo dolore, imploriamo anzitutto per noi la vostra misericordia, pronti a riparare con volontaria espiazione, non solo i peccati commessi da noi, ma anche quelli di coloro che, errando lontano dalla via della salute, o ricusano di seguire Voi come pastore e guida ostinandosi nella loro infedeltà, o calpestando le promesse del Battesimo hanno scosso il soavissimo giogo della vostra legge.

E mentre intendiamo espiare tutto il cumulo di sì deplorevoli delitti, ci proponiamo di ripararli ciascuno in particolare: l'immodestia e le brutture della vita e dell'abbigliamento, le tante insidie tese dalla corruttela alle anime innocenti, la profanazione dei giorni festivi, le ingiurie esecrande scagliate contro Voi e i vostri Santi, gli insulti lanciati contro il vostro Vicario e l'ordine sacerdotale, le negligenze e gli orribili sacrilegi ond'è profanato lo stesso Sacramento dell'amore divino, e in fine le colpe pubbliche delle nazioni che osteggiano i diritti e il magistero della Chiesa da Voi fondata.

Ed oh, potessimo noi lavare col nostro sangue questi affronti! Intanto come riparazione dell'onore divino conculcato, noi Vi presentiamo, – accompagnandola con le espiazioni della Vergine vostra Madre, di tutti i Santi e delle anime pie, – quella soddisfazione che Voi stesso un giorno offriste sulla croce al Padre e che ogni giorno rinnovate sugli altari: promettendo con tutto il cuore di voler riparare, per quanto sarà in noi e con l'aiuto della vostra grazia, i peccati commessi da noi e dagli altri e l'indifferenza verso sì grande amore, con la fermezza della fede, l'innocenza della vita, l'osservanza perfetta della legge evangelica specialmente della carità; d'impedire inoltre, con tutte le nostre forze, le ingiurie contro di Voi e di attrarre quanti più potremo alla vostra sequela. Accogliete, ve ne preghiamo, o benignissimo Gesù, per intercessione della B. V. Maria Riparatrice, questo volontario ossequio di riparazione, e vogliate conservarci fedelissimi nella vostra ubbidienza e nel vostro servizio fino alla morte col gran dono della

perseveranza, mercè il quale possiamo tutti un giorno pervenire a quella patria, dove Voi col Padre e con lo Spirito Santo vivete e regnate Dio per tutti i secoli dei secoli. Così sia.

ACTE DE RÉPARATION AU SACRÉ CŒUR DE JÉSUS

Très doux Jésus, Vous avez répandu sur les hommes les bienfaits de votre charité, et leur ingratitude n'y répond que par l'oubli, le délaissement, le mépris. Nous voici donc prosternés devant votre autel, animés du désir de réparer, par un hommage spécial, leur coupable indifférence et les outrages dont, de toutes parts, ils accablent votre Cœur très aimant.

Cependant, nous souvenant que nous-mêmes, nous nous sommes dans le passé rendus coupables d'une si indigne conduite, et pénétrés d'une profonde douleur, nous implorons d'abord pour nous-mêmes votre miséricorde. Nous sommes prêts à réparer, par une expiation volontaire, les fautes que nous avons commises, tout prêts aussi à expier pour ceux qui, égarés hors de la voie du salut, s'obstinent dans leur infidélité, refusant de Vous suivre, Vous, leur Pasteur et leur Chef, ou, secouant le joug si doux de votre loi, foulent aux pieds les promesses de leur baptême.

Nous voudrions expier pour tant de fautes lamentables, réparer pour chacune d'elles: désordres de la conduite, indécence des modes, scandales corrupteurs des âmes innocentes, profanation des dimanches et des fêtes, blasphèmes exécrables contre Vous et contre vos Saints, insultes à votre Vicaire et à vos prêtres, abandon et violations odieusement sacrilèges du divin sacrement de votre amour, péchés publics enfin des nations qui se révoltent contre les droits et l'autorité de votre Eglise.

Que ne pouvons-nous effacer de notre propre sang tant d'offenses! Du moins, pour réparer votre honneur outragé, nous Vous présentons cette même satisfaction que Vous avez offerte à votre Père sur la Croix et dont Vous renouvelez l'offrande, chaque jour, sur l'autel; nous Vous la présentons, accompagnée de toutes les satisfactions de la Très Sainte Vierge votre Mère, des Saints, des chrétiens fidèles. Nous Vous promettons, de tout notre cœur, autant qu'il dépend de nous et avec le secours de votre grâce, de réparer nos fautes passées, celles de notre prochain, l'indifférence à l'égard d'un si grand amour, par la fermeté de notre foi, la pureté de notre vie, la docilité parfaite aux préceptes de l'Evangile, à celui surtout de la charité. Nous Vous promettons aussi de faire tous nos efforts

pour Vous épargner de nouvelles offenses et pour entraîner à votre suite le plus d'âmes possible.

Agréez, nous Vous en supplions, ô très bon Jésus, par l'intercession de la Bienheureuse Vierge Marie Réparatrice, cet hommage spontané d'expiation; gardez-nous, jusqu'à la mort, inébranlablement fidèles à notre devoir et à votre service, accordez-nous ce don précieux de la persévérance qui nous conduise tous enfin à la patrie où, avec le Père et le Saint-Esprit, Vous régnez, Dieu, dans les siècles des siècles. Ainsi-soit-il.

ACTO DE DESAGRAVIOS AL SAGRADO CORAZON DE JESUS

¡Oh dulcísimo Jesús, cuyo inmenso amor a los hombres no ha recibido en pago de los ingratos más que olvido, negligencia y menosprecio!, vednos postrados ante vuestro altar, para reparar, con especiales homenajes de honor, la frialdad indigna de los hombres y las injurias con que, en todas partes, hieren vuestro amantísimo Corazón.

Mas recordando que también nosotros alguna vez nos manchamos con tal indignidad de la cual nos dolemos ahora vivamente, deseamos, ante todo, obtener para nuestras almas vuestra divina misericordia, dispuestos a reparar, con voluntaria expiación, no sólo nuestros propios pecados, sino también los de aquellos que, alejados del camino de la salvación y obstinados en su infidelidad, o no quieren seguiros como a Pastor y Guía, o, conculcando las promesas del bautismo, han sacudido el suavísimo yugo de vuestra ley.

Nosotros queremos expiar tan abominables pecados, especialmente la inmodestia y la deshonestidad de la vida y de los vestidos, las innumerables asechanzas tendidas contra las almas inocentes, la profanación de los días festivos, las execrables injurias proferidas contra Vos y contra vuestros Santos, los insultos dirigidos a vuestro Vicario y al Orden Sacerdotal, las negligencias y horribles sacrilegios con que es profanado el mismo Sacramento del Amor y, en fin, los públicos pecados de las naciones que oponen resistencia a los derechos y al magisterio de la Iglesia por Vos fundada.

¡Ojalá que nos fuese dado lavar tantos crímenes con nuestra propia sangre! Mas, entre tanto, como reparación del honor divino conculcado, uniéndola con la expiación de la Virgen vuestra Madre, de los Santos y de las almas buenas, Os ofrecemos la satisfacción que Vos mismo ofrecísteis

un día sobre la cruz al Eterno Padre y que diariamente se renueva en nuestros altares, prometiendo de todo corazón que, en cuanto nos sea posible y mediante el auxilio de vuestra gracia, repararemos los pecados propios y ajenos y la indiferencia de las almas hacia vuestro amor, oponiendo la firmeza en la fé, la inocencia de la vida y la observancia perfecta de la ley evangélica, sobre todo de la caridad, mientras nos esforzamos además por impedir que seais injuriado y por atraer a cuantos podamos para que vayan en vuestro seguimiento.

¡Oh benignísimo Jesús! por intercesión de la Santísima Virgen María Reparadora, os suplicamos que recibáis este voluntario acto de reparación; concedednos que seamos fieles a vuestros mandatos y a vuestro servicio hasta la muerte y otorgadnos el don de la perseverancia, con el cual lleguemos felizmente a la gloria, donde, en unión del Padre y del Espíritu Santo, vivís y reináis, Dios por todos los siglos de los siglos. Amén.

ACTO DE DESAGRAVO
AO SAGRADO CORAÇÂO DE JESUS

Dulcíssimo Jesus, cuja infinita caridade para com os homens é dêles tão ingratamente correspondida com esquécimentos, friezas e desprezos, eis-nos aqui prostrados diante do vosso altar, para vos desagravarmos com especiais homenagens da insensibilidade tão insensata e das nefandas injúrias com que é de tôda a parte alvejado o vosso amorosíssimo Coração,

Reconhecendo porêm, com a mais profunda dor, que tambêm nós mais de uma vez cometemos as mesmas indignidades, para nós em primeiro logar imploramos a vossa misericórdia, prontos a expiar não só as próprias culpas, senão tambêm as daquêles que, errando longe do caminho da salvação, ou se obstinam na sua infidelidade, não vos querendo como pastor e guia, ou, conculcando as promessas do baptismo, sacudiram o suavíssimo jugo da vossa santa lei.

De todos êstes tão deploráveis crimes, Senhor, queremos nós hoje desagravar-vos, mas particularmente da licença dos costumes e imodéstias do vestido, de tantos laços de corrução armados à inocência, da violação dos dias santificados, das execrandas blasfêmias contra vós e vossos Santos, dos insultos ao vosso Vigário e a todo o vosso Clero, do desprêzo e das horrendas e sacrílegas profanações do sacramento do divino amor, e enfim dos atentados e rebeldias oficiais das nações contra os direitos e o magistério da vossa Igreja.

Oh! se pudéssemos lavar com o próprio sangue tantas iniqùidades!

Entretanto para reparar a honra divina ultrajada vos oferecemos, juntamente com os merecimentos da Virgem Mãe, de todos os Santos e almas piedosas, aquela infinita satisfação, que vós oferecestes ao Eterno Pai sôbre a cruz, e que não cessais de renovar todos os dias sôbre nossos altares.

Ajudai-nos, Senhor, com o auxílio da vossa graça, para que possamos, como é nosso firme propósito, com a viveza da fé, com a pureza dos costumes, com a fiel observância da lei e caridade evangélicas, reparar todos os pecados cometidos por nós e por nossos próximos, impedir por todos os meios novas injúrias de vossa divina Majestade e atraír ao vosso serviço o maior número de almas possìvel.

Recebei, ó benigníssimo Jesus, pelas mãos de Maria Santíssima Reparadora, a espontânea homenagem dêste nosso desagravo e concedei-nos a grande graça de perseverarmos constantes até à morte no fiel cumprimento dos nossos deveres e no vosso santo serviço, para que possamos chegar todos à pátria bemaventurada, onde vós com o Padre e o Espírito Santo viveis e reinais – Deus – por todos os séculos dos séculos. Assim seja.

ACT OF REPARATION
TO THE SACRED HEART OF JESUS

O sweet Jesus, Whose overflowing charity for men is requited by so much forgetfulness, negligence and contempt, behold us prostrate before Thy altar eager to repair by a special act of homage the cruel indifference and injuries, to which Thy loving Heart is everywhere subject.

Mindful alas! that we ourselves have had a share in such great indignities, which we now deplore from the depths of our hearts, we humbly ask Thy pardon and declare our readiness to atone by voluntary expiation not only for our own personal offences, but also for the sins of those, who, straying far from the path of salvation, refuse in their obstinate infidelity to follow Thee, their Shepherd and Leader, or, renouncing the vows of their baptism, have cast off the sweet yoke of Thy law.

We are now resolved to expiate each and every deplorable outrage committed against Thee; we are determined to make amends for the manifold offences against Christian modesty in unbecoming dress and behaviour, for all the foul seductions laid to ensnare the feet of the innocent, for the frequent violation of Sundays and holidays, and the shocking blasphemies

uttered against Thee and Thy Saints. We wish also to make amends for the insults to which Thy Vicar on earth and Thy priests are subjected, for the profanation, by conscious neglect or terrible acts of sacrilege, of the very Sacrament of Thy divine love; and lastly for the public crimes of nations who resist the rights and the teaching authority of the Church which Thou hast founded.

Would, O divine Jesus, we were able to wash away such abominations with our blood. We now offer, in reparation for these violations of Thy divine honour, the satisfaction Thou didst once make to Thy eternal Father on the cross and which Thou dost continue to renew daily on our altars; we offer it in union with the acts of atonement of Thy Virgin Mother and all the Saints and of the pious faithful on earth; and we sincerely promise to make recompense, as far as we can with the help of Thy grace, for all neglect of Thy great love and for the sins we and others have committed in the past. Henceforth we will live a life of unwavering faith, of purity of conduct, of perfect observance of the precepts of the gospel and especially that of charity. We promise to the best of our power to prevent others from offending Thee and to bring as many as possible to follow Thee.

O loving Jesus, through the intercession of the Blessed Virgin Mary our model in reparation, deign to receive the voluntary offering we make of this act of expiation; and by the crowning gift of perseverance keep us faithful unto death in our duty and the allegiance we owe to Thee, so that we may all one day come to that happy home, where Thou with the Father and the Holy Ghost livest and reignest God, world without end. Amen.

SUEHNEGEBET
ZUM HEILIGSTEN HERZEN JESUS

Süssester Jesus, dessen überschwängliche Liebe zu uns Menschen mit soviel Gleichgültigkeit, Nachlässigkeit, Verachtung und Undank vergolten wird, siehe, wir werfen uns hier vor deinem Altare nieder, um die sträfliche Kälte der Menschen und die Unbilden, die sie deinem liebevollsten Herzen allenthalben zufügen, durch einen besonderen Ehrenerweis wieder gut zu machen.

Eingedenk jedoch, dass auch wir einst zur Zahl dieser Unwürdigen gehörten, und durchdrungen von heissem Reueschmerz, erflehen wir vor allem deine Barmherzigkeit für uns selber. Wir sind bereit, nicht nur unsere eigenen Sünden durch freiwillige Busse zu sühnen, sondern auch die Sünden jener, die weit vom Wege des Heiles abirren, die, in Unglauben verstockt,

dir als Hirt und Führer nicht folgen wollen, oder ihre Taufgelübde treulos missachten und das süsse Joch deines Gesetzes zu tragen sich weigern.

Wir nehmen uns fest vor, alle diese beklagenswerten Vergehen zu sühnen, insbesondere aber wollen wir gutmachen: alle Unehrbarkeit und Unsittlichkeit im Leben und Treiben, wodurch soviele unschuldige Seelen ins Verderben gezogen werden, die Entheiligung der Sonn- und Feiertage, die abscheulichen Fluchworte gegen dich und deine Heiligen, die Beschimpfungen deines Stellvertreters und des Priesterstandes, ferner die Entweihung des Sakramentes deiner göttlichen Liebe durch Nachlässigkeit oder schändliche Sakrilegien, endlich die öffentlichen Vergehen der Völker, die sich den Rechten und Lehren der von dir gestifteten Kirche widersetzen.

O könnten wir doch diese Sünden mit unserem Blute tilgen! Um indess für die Verletzung deiner göttlichen Ehre einigermassen Ersatz zu leisten, opfern wir dir jene Genugtuung auf, die du selber einst am Kreuze dem Vater dargebracht hast und noch täglich auf den Altären zu erneuern fortfährst, in Vereinigung mit der Genugtuung deiner jungfräulichen Mutter, aller lieben Heiligen und frommen Christgläubigen. Ernstlich geloben wir, die Sünden, die wir und andere begangen haben, sowie die Vernachlässigung deiner grossen Liebe durch Festigkeit im Glauben, Reinheit im Lebenswandel und vollkommene Beobachtung des evangelischen Gesetzes, besonders des Gebotes der Liebe, wieder gut zu machen, soviel wir mit dem Beistand deiner Gnade vermögen. Auch wollen wir uns nach Kräften bemühen, in Zukunft alle Beleidigungen von dir fern zu halten und möglichst viele Menschen zu deiner Nachfolge zu bewegen.

Wir bitten dich, o gütigster Jesus, du wollest durch die Fürsprache und Sühne der allerseligsten Jungfrau Maria dieses freie Angebot unseres Ehrenersatzes wohlgefällig aufnehmen und uns durch die grosse Gnade der Beharrlichkeit in der treuen Hingabe an deinen Dienst bewahren, bis wir endlich alle zu jenem Vaterlande gelangen, wo du mit dem Vater und dem Heiligen Geiste lebst und regierst, Gott von Ewigkeit zu Ewigkeit. Amen.

AKT WYNAGRODZENIA NAJŚWIĘTSZEMU SERCU JEZUSOWEMU

O Jezu Najsłodszy, któremu za miłość bez granic ludzie w niewdzięczny sposób odpłacają tak wielkiem zapomnieniem, opuszczeniem i wzgardą, oto my, rzucając się do stóp Twoich ołtarzy, szczególnym hołdem czci pragniemy wynagrodzić tę grzeszną oziębłość i krzywdy, jakie zewszechstron ranią Najmiłościwsze Twoje Serce.

Pomni wszelako, że i sami nie zawsze byliśmy wolni od tych niegodziwości, i dlatego żalem najgłębszym przejęci, błagamy najpierw o miłosierdzie dla siebie, gotowi dobrowolnem zadośćuczynieniem wynagrodzić nietylko za grzechy, których samiśmy się dopuścili, ale i za występki tych także, co błąkając się zdala od drogi zbawienia, bądźto, zatwardziali w niewierze, nie chcą iść za Tobą, Pasterzem i Wodzem, bądź, zdeptawszy obietnice chrztu św., zrzucili z siebie najsłodsze jarzmo Twojego prawa.

Za te wszystkie opłakania godne występki, razem wzięte, chcemy wynagrodzić i każdy z nich zosobna pragniemy naprawić, a więc: brak skromności i wszelki bezwstyd w życiu i strojach, liczne owe sidła zastawione na niewinne dusze, pogwałcenie dni świętych, ohydne bluźnierstwa, miotane przeciwko Tobie i Twoim Świętym, obelgi rzucane na Twego Namiestnika i na stan kapłański, zbezczeszczenie nawet samego Sakramentu Boskiej miłości przez zaniedbanie i przez okropne świętokradztwa, publiczne wreszcie wykroczenia narodów, wyłamujących się z pod praw i kierownictwa ustanowionego przez Ciebie Kościoła.

Obyśmy krwią własną mogli zmyć te wszystkie zbrodnie! Tymczasem, by naprawić zniewagę czci Bożej, składamy Ci zadośćuczynienie, jakie Ty sam Ojcu na krzyżu ofiarowałeś i które codzień na ołtarzach ponawiasz, w połączeniu z zadośćuczynieniem Bogarodzicy Dziewicy, wszystkich Świętych i pobożnych dusz wiernych, przyrzekając z głębi serca wynagrodzić – o ile za łaską Twoją stać nas będzie – za przeszłe własne grzechy i za obojętność na tak wielką miłość Twoją przez wiarę stateczną, czyste życie, dokładne zachowanie ewangelicznego prawa, zwłaszcza prawa miłości, tudzież postanawiamy nie dopuścić wedle sił do nowych zniewag i jaknajwięcej dusz pociągnąć do wstępowania w Twoje ślady.

Przyjm, błagamy, o Najłaskawszy Jezu, za przyczyną Najświętszej Marji Panny Wynagrodzicielki ten akt dobrowolnego zadośćuczynienia i racz nas aż do śmierci zachować w wierności obowiązkom Twej św. służby przez ów dar wielki wytrwania, przez którybyśmy wszyscy wkońcu doszli do tej ojczyzny, gdzie Ty z Ojcem i Duchem św. żyjesz i królujesz Bóg na wieki wieków. Amen.

LITTERAE APOSTOLICAE

AUCTORITATE APOSTOLICA SANCITUR INITA INTER EPISCOPUM AUGUSTAE PRAETORIAE ET CAPITULUM INSIGNIS COLLEGIATAE SS. PETRI ET URSI, DE IURE NOMINANDI CONCORDIA.

PIUS PP. XI

Ad perpetuam rei memoriam. — Exigit apostolicum munus, quo Christi Ecclesiae regimen Nobis commissum est, ut dioecesium bono ac profectui, difficultatibus aliquando exortis etiam sublatis, quantum in Domino possumus consulamus. Hac profecto de causa cum e capitulis canonicorum in dioecesibus constituantur praecipui in regimine adiutores Episcopi, qui propterea gaudent apud christifideles intra cuiusque ecclesiae fines magna existimatione atque auctoritate, mutuas relationes et conventiones inter capitula atque episcopos, occasione data, attente consideramus et apostolica quoque Nostra sanctione, pro opportunitate, roboramus, certa spe freti huiusmodi benignitatis Nostrae signum cum dioecesium tum capitulorum bono responsurum. Quam ob rem cum Augustae Praetoriae Episcopus, nomine quoque canonicorum insignis conlegiatae SS. Petri et Ursi, in ipsa sua Augustana Praetorii civitate sitae, Nos enixe rogaverit ut pacta habere rata dignaremur, quae, circa ius nominandi ad capitularia beneficia, post Codicis iuris canonici promulgationem, cum capitulo praedicto conventa sunt, huiusmodi supplicationibus adnuendum, audito quoque venerabili fratre Nostro S. R. E. Cardinali Praefecto Sacrae Congregationis Concilii, ultro libenterque existimavimus. Augustae Praetoriae enim, insignis collegiatae sanctorum Petri et Ursi Capitulum iam iure pollebat omnes canonicos nominandi ad capitularia beneficia; sed qua minus conforme Codicis iuris canonici dispositibus huiusmodi ius Episcopus inficiabatur. Quaestio exinde oborta est, nunc tamen feliciter compressa, cum, concordiae pacisque desiderio ducti, venerabilis frater Ioseph Calabrese, hodiernus Augustae Praetoriae Antistes et dilectus filius prior capituli Sanctorum Petri et Ursi, ex delegatione habita, nomine capituli memorati, simul convenerint ut quae opportunius ad quaestionem dirimendam videbantur statuerentur et ea sanctioni Apostolicae subicierentur. In posterum igitur capitulum insignis conlegiatae SS. Petri et Ursi, omni canonicos eligendi in conlegiata privilegio amisso, ius habebit Ordinario Augustae Praetoriae tres sacerdotes idoneos, iuxta sacros canones et singulas fundationes, praesentandi pro vacatione cuiusque generis occurrenti in quolibet beneficio canonicali; atque

idem ius tres praesentandi Ordinario habebit, etiam in casu quo canonicus conlegiatae ipsius ad dignitatem prioratus fuerit promotus; nam quamvis collatio praefati prioratus, tamquam dignitatis principalis collatio et ex bullae quoque tenore Innocentii Pp. X, die XVII mensis octobris, a. MDCXLIV datae, reservationi Apostolicae obnoxia sit, etiam hoc in casu capitulum exemptionis privilegio a reservationibus et affectationibus apostolicis in canone 1435 Codicis iuris canonici recensitis gaudebit. Prioratus autem praefatus collatione Sedi Apostolicae reservata, concedimus ut iuxta antiquam, continuam et constantem praxim, alicui ex canonicis Capituli in posterum conferatur. Capitulum vero cum providendum erit de aliquo beneficio, nomina trium sacerdotum per canonicum priorem privatim ac personaliter cum Ordinario, ut si quid in eis animadvertere habeat, communicanda curabit, antequam ex officio eadem nomina praesentet. Ex quibus tribus idoneis sacerdotibus praesentatis unum eligere eique intra duos menses praesentatione canonicam concedere institutionem Ordinarii erit; secus, hisce elapsis mensibus, primus ex tribus sacerdotibus praefatis electus censebitur atque eidem institutio canonica ab Ordinario, forma consueta, concedenda erit. Casu autem quo Augustae Praetorii dioecesis clerus ita numero exiguus exstet, ut paroeciarum necessitatibus sufficienter provideri non valeat, praesentatio atque institutio novorum canonicorum, communi consensu Ordinarii et Capituli conlegiatae ad tempus suspendi et retardari poterit, dummodo capitulum decem saltem canonicis sit semper constitutum: et reditus beneficiorum, que eo tempore vacare contigerit, in favorem massae communis cumulabuntur.

Haec decernimus, mandamus, statuentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter extare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere; illique Capitulo insignis conlegiatae SS. Petri et Ursi, ad quod pertinent sive pertinere poterunt, nunc et in posterum perpetuo suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc et inane fieri si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit. Non obstantibus contrariis quibuslibet.

Datum Romae apud Sanctum Petrun, sub anulo Piscatoris, die XII mensis Ianuarii, anno MDCCCCXXVIII, Pontificatus Nostri sexto.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

EPISTOLA

AD R. P. BONAVENTURAM MARRANI, MINISTRUM GENERALEM ORDINIS MINORUM: DE LAUDIBUS MISSIONALIS FR. IOANNIS A MONTE CORVINO, SEXCENTESIMO EXEUNTE AB EIUS OBITU ANNO.

PIUS PP. XI

Dilecte Fili, salutem et apostolicam benedictionem. — Cum ad obsequendum Nostris, quae haud semel patefacere placuit, optatis — atque adeo divini Ecclesiae Conditoris voluntati, qui regnum suum ad extremos usque orbis terrarum fines per legatos suos proferendum edixit — Ordo vester, in sacrarum exercitatione Missionum inde a primordiis suis tam laboriosus et impiger, ethnicos Christo pariendi acriore in dies studio incendatur, multo hodie libentius vobis praeimus in laudibus recolendis inlustris illius e familia vestra missionalis Ioannis a Monte Corvino, cuius vos memoriam, sexcentesimo ab eius obitu anno haud ita multo post exeunte, revocare atque extollere iure meritoque instituitis. E qua quidem commemoratione commode illud utiliterque consequetur, ut quotquot sapienter moderaris sodales, ii sibi veluti ante oculos, ad admirandum imitandumque, virum proponant, inter eos franciscales alumnos excellentíssimum, qui, aureâ Ordinis aetate, vehementiore animorum contentione Patriarchae Assisiensis votis fecere satis, cum hic in lege ipsius sua Minoribus praescripsisset, ut infideles vel ex inexploratis adhuc regionibus ad Redemptoris Christi cognitionem caritatemque traducerent. E certis enim litterarum monumentis facile colligitur, Ioannem a Monte Corvino, spiritu Seraphici Patris plenissime imbutum, principem fuisse viae Evangelio veluti muniendae ad immensum illud Sinarum imperium, quod Nestoriana haeresis praeoccupaverat, eundemque catholicae veritatis vitaeque prorsus christianae semina per ea loca satis aspera primum omnium iecisse. Qui, cum Asiam Minorem, imprimisque Armeniam et Persidem, verbum divinum efficaciter praedicando, peragrasset, et hinc per Indiam, nullis difficultatibus impedimentisque deterritus, in interiores Sinarum regiones pervasisset, non modo primores populi atque imperatorem ipsum adiit sibique conciliavit, sed etiam Pechini, in urbe imperii capite, ecclesiasticam hierarchiam solide constituit. Quo loco praeterire nolumus, Ioannem nihil intentatum reliquisse, ut indigenae perfectioris vitae cupidi ad monasticam vitam se ipsi conformarent, quasi ea iam tum prospiceret quae de cleri

indigenae institutione recentius decreta sunt. Eiusmodi autem coepta decessoribus Nostris Nicolao IV et Clementi V sic, historiâ teste, probata sunt, ut clarissimum hunc evangelicae doctrinae praeconem alter Apostolicae Sedis Legatum pro extremo Oriente delegerit, Episcopum ac Patriarcham renuntiarit alter, datis praeterea ex eodem Minorum Ordine suffraganeis aliquot episcopis. Huc accessit admiratio bonorum omnium, qui cernerent, de eius opera spem exspectationemque commoveri maximam, fore, ut Christo frequentissimae illius imperii gentes sensim adiungerentur, quas idolorum servitus premeret et a verae fidei adeptione distineret. — Ac certe in Ecclesiae catholicae fastis inscripti, numquam non enitebunt illi, quos, quattuor et triginta annorum decursu, Ioannes acerrimos tulit labores, socio quidem Odorico ab Utino, qui ipsum Pechini assecutus erat; neque erret qui dicat, Ioannis operâ talem animorum motum fuisse excitatum, quem nullae temporum rerumque vicissitudines cohibiturae unquam forent. Esto, res tam feliciter inchoatas exitum, saeculo nondum pleno, sane tristem excepisse; visa enim sunt intercidere atque intermori omnia — quamquam Ordo vester legiones operariorum apostolicorum illuc promptas alacresque dimiserat — cum novi Sinarum dominatores, anno post obitum Ioannis quadragesimo, laeta ad unum germina, invidiae flammâ in christifideles permoti, restinguere conati sunt. At tamen, ubi primum aditus aliquo pacto ad Sinas patuit, ad pristinum Francisci suboles apostolatum exarsit, atque eodem, quo decessores sui, salutis animarum studio flagrantes, novi Christi Iesu milites, una simul cum recentiorum sodalitatum alumnis, honorificum infinita in illa Sacrarum Missionum palaestra receperunt obtinueruntque locum sibi veluti hereditate a Ioanne relictum, cuius inibi corpus requiescebat cum ceteris sodalibus, qui pro Christi Domini Ecclesiaeque gloria animose ceciderant. — Ista quidem, dilecte Fili, Seraphicae familiae vehementer gratulamur; verum ipsam haud minus dilaudamus, quod in augendo quotannis missionalium numero elaboret ac desudet. Etenim e studiosa eiusmodi navitate profectum putamus, ut operarii vestri, in Vicariatibus Praefecturisque tam multis, quae sibi in Sinis curae sunt, non solum actionem suam debilitari unquam ne siverint, sed etiam, ut, exempli causâ, procellas inter anno millesimo nongentesimo coortas, ut recentiores inter praesentesque belli intestini perturbationes, strenue constanterque, vel generosâ sui effusione sanguinis, in officio perstiterint. — Interea confidimus, e saecularibus hisce, quae acturi estis, sollemnibus capere te, Dilecte Fili, hunc laetitiae fructum posse, ut qui ad sacras expeditiones alumni vestri proficisci parant, apostolico iidem Ioannis a Monte Corvino spiritu ac robore muniri cupiant impenseque studeant; utque alios Seraphici Ordinis filios inlustris illius Praesulis

vox quasi e caelo demissa ad salutem Sinensibus comparandam quam plurimos advocet. Quod quidem ut ex optato eveniat, apostolica adiuvet benedictio, quam tibi, dilecte Fili, et universae, cui praees, Minorum familiae, divinorum munerum auspicem paternaeque benevolentiae Nostrae testem, peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die XX mensis Maii anno MDCCCCXXVIII, Pontificatus Nostri septimo.

PIUS PP. XI

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

I

BOIANENSIS-CAMPOBASSENSIS

ERECTIONIS CONCATHEDRALIS AD HONOREM

DECRETUM

Ad ornamentum et decus ecclesiae S. Bartholomaei Apostoli, in urbe *Boiano*, quae antea dioeceseos Boianensis cathedralis exstiterat, R. P. D. Albertus Romita, Episcopus Boianensis-Campobassensis supplices preces Apostolicae Sedi porrexit ut praefata ecclesia titulo ac dignitate Concathedralis *ad honorem* cohonestaretur. Quibus precibus Ssñus Dominus Noster Pius Div. Prov. Pp. XI benigne annuens, suppleto, quatenus opus sit, consensu interesse habentium vel habere praesumentium, de Apostolicae potestatis plenitudine, ecclesiam S. Bartholomaeo Apostolo dicatam, in urbe *Boiano*, titulo ac dignitate Concathedralis *ad honorem* condecorare dignatus est. Qua super re Sanctitas Sua praesens edi iussit Consistoriale decretum, perinde valiturum ac si Apostolicae sub plumbo Litterae expedirentur.

Datum Romae ex aedibus Sacrae Congregationis Consistorialis, die 11 Novembris 1927.

Pro Emo D. Cardinali Secretario

† Fr. Raphaël C., Archiep. Thessalonicen., *Adsessor.*

L. ✠ S. Benedictus Renzoni, *Off.*

II

AUGUSTAN.-MONACEN. ET FRISINGEN.

DISMEMBRATIONIS ET UNIONIS

DECRETUM

Ordinarius Monacen. et Frisingen., de consensu Episcopi Augustani, supplices Apostolicae Sedi porrexit preces, ut praedium *Sondermeier* in villa *Seugen* situm et ad parochiam *Uttenhofen*, dioecesis Augustanae, modo pertinens, ad vicinam parochiam *Foernbach*, in archidioecesi Monacensi

et Frisingensi, aggregaretur, eo quod reliqua praedia eiusdem villae *Seugen* ad memoratam parochiam *Foernbach* iam pertineant.

Quas preces Ssmus Dominus Noster Pius Div. Prov. Pp. XI benigne excipiens, praesenti Consistoriali decreto statuit, ut praedium *Sondermeier* cum suis incolis a parochia *Uttenhofen* et dioecesi Augustana separetur atque parochiae *Foernbach* ac archidioecesi Monacensi et Frisingensi perpetuo uniatur.

Ad haec exsecutioni mandanda Sanctitas Sua deputare dignata est R. P. D. Albertum Vassallo de Torregrossa, Archiepiscopum titularem Hemesensem ac Nuntium Apostolicum in Bavaria, ipsi tribuens necessarias et opportunas facultates, etiam subdelegandi, ad effectum de quo agitur, quemlibet virum in ecclesiastica dignitate constitutum: facto onere mittendi ad Sacram Congregationem Consistorialem intra sex menses authenticum exemplar peractae exsecutionis.

Contrariis quibusvis non obstantibus.

Datum Romae, ex aedibus Sacrae Congregationis Consistorialis, die 16 Martii 1928.

CAROLUS CARD. PEROSI, *Pro-Secretarius.*

L. ✠ S.

† Fr. Raphaël C., Archiep. Thessalonicen., *Adsessor.*

III

COMEN.–LUGANEN.

DE IURISDICTIONE IN VICUM « TORRAZZA »

DECRETUM

Per Apostolicas Litteras *Ad universam* Leonis Pp. XIII, die 7 Septembris 1888 datas, totum Ticinense territorium sub Administratione Apostolica Luganensi constitutum fuit.

Quum vero in memoratis Litteris nulla mentio facta fuerit vici vulgo *Torrazza*, qui, licet in territorio Ticinensi situs, de facto tamen ad paroeciam *Lavena*, dioecesis Comensis, hucusque pertinuit; Ssmus D. N. Pius Div. Prov. Pp. XI, auditis interesse habentibus, declarandum decrevit, prout praesenti Consistoriali decreto declaratur, eundem vicum *Torrazza* cum omnibus suis incolis posthac ad paroeciam *Caslano*, Administrationis Apostolicae Luganensis, pertinere. Contrariis quibusvis non obstantibus.

Datum Romae, ex aedibus Sacrae Congregationis Consistorialis, die 10 mensis Maii anno 1928.

CAROLUS CARD. PEROSI, *Pro-Secretarius.*

L. ✠ S.

† Fr. Raphaël C., Archiep. Thessalonicen., *Adsessor.*

IV

PROVISIO ECCLESIARUM

Sanctissimus Dominus Noster Pius divina Providentia Papa XI successivis decretis Sacrae Congregationis Consistorialis singulas quae sequuntur Ecclesias de novo Pastore dignatus est providere, nimirum:

20 Aprilis 1928. — Titulari episcopali Ecclesiae Milevitanae, praefecit R. D. Antonium Gisler, Antistitem Urbanum, rectorem maioris Seminarii Curiensis, quem constituit Coadiutorem cum iure futurae successionis R. P. D. Georgii Schmid de Grüneck, Episcopi Curiensis.

9 Maii. — Cathedrali episcopali Ecclesiae Visensi, R. D. Iosephum Moreira Pinto, rectorem Seminarii Eborensis.

15 Maii. — Titulari episcopali Ecclesiae Himeriensi, R. D. Patricium Collier, rectorem Seminarii Ossoriensis, quem deputavit Coadiutorem cum iure futurae successionis, R. P. D. Adami Brownrigg, Episcopi Ossoriensis.

18 Maii. — Titulari episcopali Ecclesiae Argizensi, R. P. Florentinum Tessiatore, O. F. M., quem deputavit Vicarium Apostolicum de Sianfu.

— Titulari episcopali Ecclesiae Tabalensi, R. P. Ioannem Ross, S. I., quem deputavit Vicarium Apostolicum de Hiroshima.

21 Maii. — Metropolitanae Ecclesiae Burgensi, R. P. D. Emmanuelem de Castro y Alonso, hactenus Episcopum Segobiensem.

— Titulari archiepiscopali Ecclesiae Laodicensi in Syria, R. D. Richardum Bartoloni, deputatum Internuntium Apostolicum in Lithuania.

Praeterea, decreto Consistoriali diei 15 Maii, Sanctissimus deputavit R. P. D. Iacobum Aloisium Copello, Episcopum Aulonitanum, in alterum Auxiliarem R. P. D. Iosephi Bottaro, Archiepiscopi Bonaerensis, dimisso officio Auxiliaris Episcopi de Plata.

SACRA CONGREGATIO PRO ECCLESIA ORIENTALI

DECLARATIO

Cum quaesitum fuerit a nonnullis, utrum Orientales teneantur, sicut ceteri, decretis damnationis *librorum et diariorum* a Suprema Sacra Congregatione S. Officii editis, et specialis mentio facta sit de prohibitione ac poenis irrogatis in illam quam dicunt « Action Française », Sacra Congregatio pro Ecclesia Orientali declarat praefata decreta omnes cuiuscumque

ritus fideles attingere seu eodem modo obligare, quippe quae potius quam disciplinam, directe spectent doctrinam Ecclesiae. Vult enim S. Mater Ecclesia huiusmodi decretis fidem ac mores servare atque tueri et ad hoc Codex iuris, canone 1396, aperte statuit ac sancit libros a Sede Apostolica damnatos *ubique locorum et in quodcumque vertantur idioma* prohibitos censeri.

Romae, ex Aedibus Sacrae Congregationis Pro Ecclesia Orientali, die 26 Maii 1928.

ALOISIUS CARD. SINCERO, *Secretarius.*

L. ✠ S.

H. I. Cicognani, *ad interim Ads.*

SACRA CONGREGATIO DE RELIGIOSIS

APPROBATIONES

Ssmus Dñus Noster Pius Divina Providentia Pp. XI, decretis Sacrae Congregationis Religiosorum Sodalium praepositae:

4 Aprilis 1928. — Instituti Sororum vulgo «Ancelle della Carità» nuncupatarum, cuius domus princeps in dioecesi Brixien. sita est, Constitutiones *ad septennium, experimenti gratia approbavit.*

— Constitutiones Instituti *Sororum a Divina Providentia* de Ribeauvillé, quarum domus princeps in dioecesi Argentinen. sita est, *definitive approbavit.*

— Institutum Sororum vulgo «Siervas de Jesús Sacramentado» nuncupatarum, quarum domus princeps in dioecesi Bonaëren. sita est, *laudavit, eiusque Constitutiones ad septennium experimenti causa approbavit.*

— Institutum Sororum vulgo «Filles de Notre-Dame du Sacré-Cœur» nuncupatarum, quarum domus princeps in dioecesi Tornacen. sita est, *una simul cum eius Constitutionibus definitive approbavit.*

13 Maii 1928. — Instituti Sororum a Caritate vulgo «Doménicaines de la Présentation de la Sainte Vierge» nuncupatarum, quarum domus princeps in dioecesi Turonen. sita est, *Constitutiones definitive approbavit.*

— Institutum Sororum, vulgo «Francescane Angeline» nuncupatarum, quarum domus princeps in dioecesi Taurinen. sita est, *laudavit eiusque Constitutiones ad septennium, experimenti gratia approbavit.*

— Institutum Sororum, vulgo «di Santa Marta» nuncupatarum, quarum domus princeps in dioecesi Clavaren. sita est, *laudavit eiusque Constitutiones ad septennium, experimenti gratia approbavit.*

SACRA CONGREGATIO RITUUM

I

MANILEN. ET MACAONEN.

BEATIFICATIONIS SEU DECLARATIONIS MARTYRII SERVORUM DEI MARTINI A S. NICOLAO ET MELCHIORIS A S. AUGUSTINO, SACERDOTUM ORDINIS EREMITARUM RECOLLECTORUM S. AUGUSTINI, IN ODIUM FIDEI, UTI FERTUR, INTERFECTORUM.

SUPER DUBIO

An sit signanda Commissio introductionis Causae in casu et ad effectum de quo agitur?

Causa agitur apud Sacrorum Rituum Congregationem de duobus Christi athletis qui in regione Iaponensi et civitate Nagasaki ob Fidei professionem et defensionem suum sanguinem effudisse perhibentur die 11 Decembris anno 1632. Isti sunt Martinus a S. Nicolao et Melchior a S. Augustino, sacerdotes Ordinis Eremitarum Recollectorum S. Augustini. Ex Actis Processualibus eruuntur sequentes informationes de ipsorum vita, gestis, ministerio et martyrio. – Melchior a S. Augustino natus est Granatae in Hispania anno 1599 ex genitoribus Petro Sanchez et Francisca Perez, fidei morumque integritate conspicuis. Novemdecim annos agens Ordinem Augustinianum Recollectorum ingressus, tyrocinio rite expleto et probato, religiosa professione se adstrinxit ac divino servitio se totum mancipavit. Studiis litterarum et scientiarum addictus, ingenio et diligentia praestans una cum pietate aliisque virtutibus, sacerdotio insignitus fuit. Deinde ad Insulas Philippinas missus facile illam exteram linguam didicit; et sacro ministerio ac evangelica praedicatione, infidelium conversionem atque animarum salutem impenso studio ac fervore procurare sategit. Superiorum iussu, Vicarius Provincialis merito renuntiatus, die 4 Augusti an. 1632 e Manilia discessit et Iaponiam petiit, una cum P. Martino a S. Nicolao sibi in socium adsignato. Pius et humilis Dei famulus oratione, ieiunio et exercitiis spiritualibus ad hanc missionem se praeparavit, quam missionem ipse iam excogitaverat sed exquirere timuerat, impositam tamen a Superioribus, veluti munus divinitus datum, laeto animo et propensa voluntate recepit. – Alter missionarius P. Martinus a S. Nicolao Caesaraugustae in

Aragonia circa annum 1592 a parentibus Lazaro Lumbreres et Anna Iriarte y Peralta, religione ac nobilitate claris, ortum duxit et catholica institutione informatus fuit. In sua iuventute Ordinem Augustinianum Recollectorum amplexus est atque in tyrocinio probatus, illam religionem anno 1619 professus est. Tribus annis vix exactis, sacerdos iam ordinatus ad Mexicanas regiones mittitur, ubi doctrina, virtute et sacro ministerio ita eminuit, ut vir caelestis et sanctus appellari meruerit. – Has Mexicanas regiones Sancta Mater Ecclesia Catholica cum gemitu et lamentatione nunc videre cogitur non quidem uti locum quietis, libertatis et pacis sed tanquam mare magnum et agitatum a turbulentissima tempestate et dirissima persecutione adversus seipsam suosque filios carissimos cuiusque dignitatis, coetus, sexus et aetatis hostili dominationi subiectos, omni iure despecto, qualibet civili societate miserante ac repugnante et absque ullo timore et tremore divini et supremi Iudicis ac Vindicis Christi Iesu, Regis Regum et Domini dominantium. Sed revertamur ad nostram Causam. A mexicanis regionibus ad Insulas Philippinas translatus, P. Martinus Maniliae in Conventu S. Nicolai commoratus est, ibique Superior et novitiorum magister, haec et alia officia sibi concredita fideliter implevit, simulque sacris ministeriis fungens per novem annos, mira quoque patravit adhibito pane benedicto S. Nicolai Tolentinatis pro infirmis subveniendis. Postea Patres eiusdem Ordinis qui Nagasaki pro Christi fide in carcere detinebantur, nempe PP. Franciscus a Iesu et Vincentius a S. Antonio, Superioribus suis per litteras narrabant crudelem insectationem in illa regione exortam in fideles catholicos, eosque enixe rogabant ut necessitatibus spiritualibus et temporalibus illius Missionis quantocius providerent per bonos et idoneos missionarios. P. Martinus qui huiusmodi missionem Iaponicam iam petierat, tunc a Superioribus voti compos factus, Patri Melchiori a S. Augustino socius est datus, et ambo ad novas regiones Iaponenses iter aggressi sunt et feliciter perfecerunt. In Iaponiam cum pervenerunt, in civitate Nagasaki a fidelibus toto corde et grato animo excepti sunt et ne confratres suos missionarios in carcere reclusos invisendo, suspecti ab adversariis haberentur tanquam christiani et missionarii et eandem sortem ac poenam paterentur cum detrimento religionis et missionis, ad montes vicinos adducti sunt, ubi apud P. Dominicum Erquicia, Ordinis Praedicatorum, linguam Iaponicam studiose discere curarunt. Inde suam operam apostolicam inter christianos exemplo, sermone et opere navarunt sacramenta administrando, verbum Dei praedicando, et christianos illos in fide catholica et in observantia mandatorum Dei et Ecclesiae confirmando ut sanctam religionem etiam coram persecutoribus et tyrannis impavide usque ad mortem profiterentur. Vix tres menses elapsi erant ab his sancti

ministerii operibus, et die 3 Novembris illius anni 1632 isti missionarii coram tyranno delati sunt et accusati quia Evangelii in Iaponia praedicatores et edicti promulgati hoc prohibentis violatores. Nagasaki igitur etsi aegrotantes, comprehensi, in carcere et in vinculis detenti sunt. Tyrannus autem quod nec terrore nec tormentis obtinere potuerat ab eorum consodalibus PP. Francisco et Vincentio, ut religionem catholicam abiurarent, consequi sperabat a PP. Martino et Melchiore, adhibita prius exhortatione et propositis donis et honoribus amplissimis; sed spe frustratus, clamore, minis et decreto supplicio damnavit heroes illos qui catholicam fidem strenue asserebant et praedicabant. Statuta die 11 Decembris an. 1632 ab ergastulo in ustrinam deducti per medias civitatis vias, sententiam mortis palam ferentes scriptam quia christiani et Evangelii praedicatores, ibant gaudentes in conspectu omnium quia digni habiti sunt contumeliam et mortem pro Christo pati. Ad supplicii locum cum pervenerunt, Melchior et Martinus ad columnas ita laqueis alligati sunt ut facile solverentur si fidem christianam abnegarent; sed fortes et constantes in fide inventi et in medio ignis constituti gratias Deo agebant, fideles ad passionem excitabant ipsosque infideles ad christianam religionem exhortabantur. P. Martinus ter vocatus a Lusitanis pro sacramento poenitentiae administrando, expleto officio, in ignem rediit, ubi octodecim horas in medio flammae vixit, dum Melchior tantum quatuor horas, vi ignis voraciore combustus. Beati illi Servi propter iustitiam persecutionem passi, vitae sacrificium, pro Christo Deo et Domino suo immolantes, consummarunt; quorum cineres in mare proiecti sunt ne in manus fidelium venirent et ab eis colerentur. Fama martyrii cum opinione sanctitatis istorum servorum Dei Martini a S. Nicolao et Melchioris a S. Augustino, in passione etiam signis et prodigiis aucta, statim ab obitu exorta, temporis progressu usque in praesens magis clara et diffusa, viam aperuit Inquisitionibus Ordinaria auctoritate confectis anno 1633 ab Episcopo Iaponensi Didaco Valente, an. 1637 ab Episcopo Macaonensi et an. 1638 ab Episcopo Manilensi necnon aliis Informationibus et documentis super eadem martyrii et sanctitatis fama descriptis etiam in notabili parte ex veteri et novo Ordinis Augustinianensis archivo desumptis et Sacrae Rituum Congregationis iudicio subiectis. Quapropter instante Rmo P. Daniele Delgado a Virgine Rosarii, praefati Ordinis procuratore generali et huius Causae postulatore, Rmi P. Gerardi Larrondo a S. Ioseph, Prioris generalis, totiusque familiae Eremitarum Recollectorum S. Augustini fervida vota depromente, attentis obsequentibus litteris postulatoriis RR. PP. Archiepiscoporum, Episcoporum aliorumque Ordinariorum praesertim e regionibus Hispanicis, Philippinis, Iaponensibus et Macaonensibus, necnon coetuum ac virorum ecclesiastica vel civili digni-

tate ac munere praestantium, Emus ac Rmus Dnus Antonius Cardinalis Vico, Episcopus Portuen. et S. Rufinae, eiusdem Causae Ponens seu Relator, in Ordinario sacrorum rituum Congregationis coetu subsignata die ad Vaticanas aedes coadunato, sequens dubium discutiendum proposuit: *An signanda sit Commissio introductionis Causae, in casu et ad effectum de quo agitur?* Et Emi ac Rmi Patres sacris tuendis Ritibus praepositis, post relationem ipsius Emi Ponentis, audito voce et scripto R. P. D. Carolo Salotti, Fidei promotore generali, omnibus sedulo perpensis, rescribendum censuerunt: *Affirmative seu signandam esse Commissionem introductionis Causae, si Sanctissimo placuerit.* Die 28 Februarii 1928.

Facta postmodum de his omnibus Sanctissimo Domino nostro Pio Papae XI per subscriptum Sacrae Rituum Congregationis Secretarium relatione, Sanctitas Sua rescriptum eiusdem Sacrae Congregationis ratum habens, propria manu signare dignata est Commissionem introductionis Causae beatificationis seu declarationis martyrii Servorum Dei Martini a S. Nicolao et Melchioris a S. Augustino, sacerdotum Ordinis Eremitarum Recollectorum S. Augustini. Die 14 Martii 1928.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Angelus Mariani, *S. R. C. Secretarius.*

II

NEAPOLITANA

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS SERVAE DEI SOR. MARIAE A PASSIONE D. N. I. C., EX INSTITUTO CRUCIFIXARUM SS. EUCHARISTIAE SACRAMENTUM ADORANTIUM.

Super dubio

An sit signanda Commissio introductionis Causae in casu et ad effectum de quo agitur?

Inter electas et gloriosas virgines quas recentioribus hisce annis clementissimus Deus, veluti thesauros absconditos, dono dedit Ecclesiae sanctae suae, ut eas omni custodia in mandatis et consiliis suis duceret, servaret et perficeret, sanctisque virtutibus et charismatibus ita augeret ut ipsius Dei beneficio et gloria in illis ostenderet investigabiles divitias D. N. Iesu Christi Regis naturae, gratiae et gloriae, inter praedictas – inquam – virgines

haud infimo in loco accensenda fertur aspectabilis Virgo, asceterii neapolitani ex Instituto crucifixarum Ss. Eucharistiae Sacramentum adorantium, condito a Maria Pia, in saeculo Magdalena Notari, in oppido S. Georgii ad Cremanum, ab Apostolica Sede adprobato et per varias domos in Italia propagato. Nomen isti virgini inditum fuit in religione Maria a Passione D. N. I. C., in familia et in saeculo Maria Gratia Tarallo. Anno 1866 mense Septembri a parentibus Leopoldo Tarallo et Concepta Boriello, christiana pietate et honestate praeditis congruoque etiam censu instructis, orta est Dei famula, postridie ad sacrum fontem baptismi regenerata in Christo. Septennis vehementer optabat angelorum pane refici, sed ob teneram aetatem exaudiri non potuit, et flebat dum videret natu maiores ad sacram mensam accedere. Attamen pia foemina Concepta Romano paulo post eam edocuit et praeparavit Ssm̃ae Eucharistiae prima vice suscipiendae; et parochus quum puellam bene dispositam reperisset ipsam sui voti compotem fecit. Maria Gratia tunc sacratissimam Hostiam primum accepit cum magno animi fervore et uberrimo fletu, et ab illa foemina adstante postea interrogata cur flevisset, quidve ipsi dixisset Iesus, respondit ingenue: « Sese puerum Iesum vidisse manibus vulneratis audisseque ea vulnera ab hominum peccatis esse parta ». Ab illa die puella ita mansit mente et corde commota ut quotidie voluisset sacro convivio recreari; sed adhuc parvula veniam non assequuta est nisi semel in hebdomada, deinceps grandior et adulta per singulos dies rei licentiam habuit cum magno solatio et gaudio. Pueritiam et adolescentiam Maria Gratia in domo paterna transegit, scholam privatam apud sorores Franciscales primum frequentavit, dein per breve tempus scholam publicam et municipalem. Sub directione magistrae artem sarcitricis aliaque manufacta muliebris formae percepit, in quibus operibus et rebus familiaribus se exercuit domi, ne panem in otio comederet sed in labore. Emptoribus operum artis erat generosa e pauperibus saepe remittebat lucrum in toto vel in parte. Quamvis recessum et vitam solitariam amaret, tamen puellas ad se congregatas mysteria Fidei legisque praecepta in forma catechistica una cum historiae congruentibus factis instruebat. Sermone suo ad virtutem excitabat et ad amorem Iesu Christi divinaeque Matris illas inflammabat et usque ad lacrymas commovebat, ipsa exemplum praebente puellis et adultis cum omnium admiratione et aedificatione. Etenim quotidie Dei Famula vicinum templum adibat una cum genitrice suisque sororibus ut sacrosancto Missae sacrificio adsisteret et angelorum pane, facto viatorum cibo, se roboraret. Modesta, pia, mitis, humilis, orationi assidua, in omni opere bono sollicita sese monstravit veram et dignam Philotheam qualem describit Deo placentem S. Franciscus de Sales, Episcopus ac Princeps Genevensis, Ecclesiae

Doctor, in aureo suo libello cui titulus: « Philothea seu Introductio ad vitam devotam pro singulis hominum statibus ». Talis erat vita Servae Dei in familiae domo, in qua idem benignissimus Deus vigilantem et paratam Mariam Gratiam inveniens, eam vocavit et elegit ut ad domum et familiam religiosam et ad perfectiorem vitae statum transiret. Sed prius, permittente Deo, eventus accidit inopinatus et tristis, sed utilis ad eius virtutem et vocationem probandam. Quum enim adolescens quidam nomine Raphael Aruto a patre Leopoldo Tarallo filiam suam Mariam Gratiam peteret in sponsam atque hic annuens plenum consensum daret, puella, re cognita, propositas nuptias animo resoluto recusavit. Instantius egit Pater, adductis plerisque rationibus, innuens quoque paternum consilium, familiae quietem, obedientiae virtutem in re tanti momenti pro bono communi, atque ita facilius filiam adegit ad intentum finem. Haec tamen conditionem suae adhaesioni apposuit ut sponsus electus, quem sciebat de christianis officiis oblitum, nuptiale vinculum eiusque obligationes agnosceret, et de catholica religione instructus, piis bonisque moribus et sanctis sacramentis christianam vitam duceret; quod reapse, Deo adiuvante et ipsa Maria Gratia cooperante, brevi tempore feliciter obtentum fuit. Quum omnia parata essent, ambo candidati, vir et foemina comitantibus agnatis et amicis municipium adierunt pro actu quem contractum nuptialem et civilem dicunt. Hoc expleto et sponsis cum comitatu in domum reversis, dum coena paratur, sponsus repentina haemophthisi correptus, morbo in dies ingravescente, post tres menses sacramentis religiose susceptis animam exhalavit. Post hunc luctuosum eventum, pater et filia moerore et dolore perculsi sed de instaurata vita et morte christiana defuncti adolescentis recreati in unum convenerunt consilium; siquidem ille probe noscens firmam filiae voluntatem a novis nuptiis proponendis omnino se abstinuit; haec autem quolibet vinculo soluta et virginitatis flore adhuc servato, die prima mensis Iulii, inito consilio cum sorore Drusiana quae similem vocationem sentiebat, religionem claustralem amplecti statuit. Inter asceteria quae una cum genitrice invisit, monasterium selegit Crucifixarum S. Georgii ad Cremanum quod cognovit et dixit sibi a Deo destinatum. Praehabita Superiorum licentia statim ingressa est monasterium omnibus sodalibus acceptissima. Probationis et tyrocinii curriculo absoluto habitum religiosum suscepit, mutato nomine familiae cum altero religionis Maria nempe a Passione D. N. I. C. – Monasterium et Institutum virtutum splendore illustravit, singularibus gratiae et charismatum donis Deo mirabiliter operante. Tirunculis instituendis praeposita et antistitae vicaria electa haec munia prudenti et sapienti ratione gessit. Pro conversione et salute peccatorum divinae iustitiae sese obtulit victimam oratione, ieiuniis

aliisque voluntariis poenis expiantem; quibus, Deo permittente, accesserunt plures aerumnae, infirmitates, dolores, necnon vexationes, percussiones et plagae eidem inflictae a malignis spiritibus, quarum stygmata in ore, in brachio, in corpore retinuit usque ad mortem. Quum ad quintum supra quadragesimum aetatis annum pervenisset Dei Famula proximum suae vitae finem parentibus et sororibus praenunciavit. Quindecim dies gravi morbo laborans et lecto decumbens Ssmae Eucharistiae et extremae unctionis sacramentis refecta et roborata, optato et accepto a suo confessario obedientiae praecepto ut e vita discederet, statim in pace Christi quievit die 27 Iulii anno 1912. Ex septem filiis familiae Leopoldi et Conceptae Tarallo, tres enumerantur praemortui nempe duo infantes et Maria a Passione, et quatuor simul cum genitoribus superstites, videlicet: duo fratres, Gabriel et Vitalianus, et duae sorores, Drusiana et Iuditha eiusdem monasterii ubi soror germana Maria a Passione vixit, religiosae, prima soror Maria a S. Sepulcro, altera soror Maria a Lancea, in religione nuncupatae, omnesque superius nominati tanquam testes in Processibus huius causae excussi sunt. – Interim fama sanctitatis vitae virtutum et miraculorum in genere praefatae Servae Dei Mariae a Passione D. N. I. C. in vita et post obitum magis magisque in dies invaluit et viam aperuit Inquisitionibus Informativis super eadem fama in ecclesiastica Curia Neapolitana conficiendis quae omni cura expletae ad Sacram Rituum Congregationem transmissae sunt. Quum vero, servato iuris ordine, scriptorum Servae Dei revisione rite peracta, per decretum eiusdem Sacrae Congregationis sub die 27 Iulii anno 1921, sancitum fuerit « nihil obstare quominus ad ulteriora procedi possit » instante R. D. Henrico Caiazzo, antistite urbano et huius Causae postulatore, vota quoque depromente antistitae generalis totiusque religiosi Instituti crucifixarum Ss. Eucharistiae Sacramentum adorantium, attentisque litteris postulatoriis Emi Dni Cardinalis Archiepiscopi Neapolitani aliorumque Emorum DD. Patrum Cardinalium, plurium Rmorum Archiepiscoporum et Episcoporum, Capitulorum Cathedralium et Praepositorum Ecclesiarum atque Ordinum et Congregationum Religiosarum utriusque sexus una cum supplicationibus amplissimorum Principum et virorum ecclesiastica vel civili dignitate ac munere praestantium, Emus ac Rmus Dnus Ianuarius Cardinalis Granito Pignatelli di Belmonte, Episcopus Albanensis, eiusdem Causae Relator, in Ordinario Sacrorum Rituum Congregationis coetu subsignata die ad Vaticanum coadunato, sequens dubium discutiendum proposuit: *An sit signanda Commissio introductionis Causae in casu et ad effectum de quo agitur?* Et Emi ac Rmi Patres sacris tuendis Ritibus praepositi, post relationem ipsius Emi Ponentis, audito voce et scripto R. P. D. Carolo Salotti, Fidei Promotore generali, omnibus

sedulo perpensis rescribendum censuerunt: *Affirmative seu signandam esse Commissionem introductionis causae, si Sanctissimo placuerit.* Die 28 Februarii 1928.

Facta postmodum de his omnibus Sanctissimo Domino nostro Pio Papae XI per subscriptum Sacrae Rituum Congregationis Secretarium relatione, Sanctitas Sua rescriptum eiusdem Sacrae Congregationis ratum habens, manu propria signare dignata est Commissionem introductionis Causae beatificationis et canonizationis Servae Dei Sor. Mariae a Passione D. N. I. C., ex Instituto Crucifixarum Ssmae Eucharistiae Sacramentum adorantium. Die 14 Martii 1928.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Angelus Mariani, *Secretarius.*

III

PICTAVIEN.

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS VEN. SERVAE DEI IOANNAE ELISABETH BICHIER DES AGES, CONFUNDATRICIS CONGREGATIONIS FILIARUM CRUCIS VULGO SORORUM S. ANDREAE.

Super dubio

An constet de virtutibus theologalibus Fide, Spe et Caritate in Deum ac Proximum; nec non de cardinalibus Prudentia, Iustitia, Fortitudine et Temperantia earumque adnexis, in gradu heroico, in casu et ad effectum de quo agitur?

Geminata laetitia exsultare quidem potest universa sacra sodalitas Filiarum Crucis, seu Sororum S. Andreae, uti vulgo nuncupari solet, quae postquam fundatori suo Andreae Huberto Fournet Beatorum caelitum honores comparavit, modo alteri parenti suae Ven. Ioannae Elisabeth Bichier des Ages id ipsum praestare magnopere contendit, atque de eiusdem virginis praeclarissimae heroicis virtutibus iudicii prosperum exitum hodie feliciter assequuta est. Haec sane est nova et nativa congratulandi ratio, quippe in familiae decus et ornamentum redundat parentum eximius honos et celebrata gloria.

In avito castro *des Ages* orta est Ven. Famula Dei, parentes sortita genere, opibus ac religione praestantes, qui omnem curam ad filiolam recte instituendam impenderunt. Optime quidem; namque puellula parentum

sollicitudinibus egregie respondit, et ab infantia se pronam exhibuit ad pietatis studium et ad caritatis opera. Decennis in disciplinam tradita Religiosis virginibus, quae Hospitantes nuncupabantur, atque Pictavii quadriennio cum iisdem contubernium servavit, modestia praesertim ac disciplina suis sodalibus in exemplum effulgens. Paternam in domum revocata, et domesticis negotiis praeposita, etsi in temporis angustiis versaretur, Ecclesiam tamen adibat quotidie, ut sacris adstaret seque caelesti Dape reficeret, neque negligebat ad infirmos invisendos et pauperum necessitates sublevandas pergere. Ieiunia quoque aliasque carnis mortificationes in deliciis habebat eiusque poenitentiae fervorem cohibere opus fuit, ne nimiae austeritati se daret inconsulto.

Interea temporis ex Hispania, ubi exsul confugerat, in suam paroeciam Malliacensem reversus est Beatus Andreas Hubertus Fournet, statimque Ven. Ancilla Dei conscientiae suae moderatorem eum selegit et constituit. Qui cum de nova condenda sacrarum virginum societate cogitaret, quae de iacturis a gallica rebellione religioni illatis resarciendis sollicita foret, ad Ioannam Elisabeth suos oculos convertit, eamque suae mentis participem effecit, atque pias iuvenes eidem uti socias dedit, quibuscum novae vitae tyrocinium inivit. At matris suae mortis nuncio deturbata, paternam in domum reversa est; humillime tamen paruit Beato Fournet, eam ad initam vivendi rationem revocanti, ipsoque rogante, gubernium eiusdem suscepit. Aucto sodalium numero commodiorem domum in paroecia Malliacensi invenit, quam principem exordientis sodalitatis constituit, eique religiosas vestes cum nomine Filiarum Crucis, seu Sororum S. Andreae tribuit.

Vix dictis assequi potest, quot labores, difficultates et aerumnas perpessa sit in opere provehendo ac perficiendo Ven. Famula Dei, quantumque religioni ac civili societati emolumentum attulerit. Consiliis adiuta Beatorum Michaëlis Garicoits et Andreae Huberti Fournet, quibus adhaerebat fideliter, atque divinae Providentiae auxilio firmissime confisa, etsi tempora essent rei catholicae adversa, officiis suis alacriter functa est, spreto etiam vitae discrimine, cui saepe sese obiecit ob secretam hospitalitatem, in suis aedibus praebitam sacerdotibus profugis, qui tutum locum non habebant, furente persecutione, ubi divinis operarentur, eosdemque eximia caritate in omnibus prosequebatur.

Sensit Pictaviensis civitatis gens, sensere remotiores etiam regiones, quanti faciendum esset Ven. Famulae Dei sodalitium, et quot bona ex eiusdem diffusione proventura forent. Hinc late excitari, multorum rogatu, coenobia complura, magisque de eiusdem fundatricis sanctitate famam augeri. Haec de caelitum honoribus ipsi parandis, ea vix demortua, commune excivit desiderium, et ubi primum tempora siverunt, Ordinaria

auctoritate, deinceps Apostolica quaesitum est iuridice de Ven. Servae Dei sanctimonia. Discussis autem et validis agnitis et declaratis omnibus inquisitionibus, ad disceptationem super virtutibus in specie ventum est. Inita haec fuit in Congregatione Antepraeparatoria, habita in aedibus Reverendissimi Card. Camilli Laurenti, causae Ponentis, die decima quinta mensis Martii anno millesimo nongentesimo vicesimo septimo, dieque vicesima secunda Novembris eiusdem anni coactus fuit coetus Praeparatorius in Palatio Apostolico Vaticano.

Novissime, videlicet die decima tertia vertentis mensis Martii, generalia comitia celebrata sunt coram Sanctissimo Domino Nostro Pio Papa Undecimo, in quibus Reverendissimus Card. Camillus Laurenti praesens Dubium discutiendum proposuit: *An constet de virtutibus theologalibus, Fide, Spe et Caritate in Deum ac proximum; nec non de cardinalibus Prudentia, Iustitia, Fortitudine et Temperantia earumque adnexis, in gradu heroico, in casu et ad effectum de quo agitur?* Omnes qui convenerant tum Reverendissimi Cardinales, tum Patres Consultores suffragia sua unanimi consensione protulere constare affirmantia; quibus auditis, Beatissimus Pater iudicium suum ita differendum censuit, ut spatium sibi et iis qui aderant superesset ad preces fundendas, quibus uberior divini luminis claritas in re tanti momenti impetraretur.

Quum autem mentem suam pandere statuisset, hodiernam iucundissimam diem designavit, qua per universum catholicum orbem festum solemne Patriarchae Sancti Ioseph, Virginis Deiparae Sponsi castissimi, peragitur; eapropter, rei divinae devotissime operatus, coram Reverendissimis Cardinalibus Antonio Vico, Episcopo Portuen. et S. Rufinae, sacrorum Rituum Congregationi Praefecto, et Camillo Laurenti, causae Ponente, itemque R. P. Carolo Salotti, Fidei Promotore generali, meque infrascripto a Secretis, quos accersiri mandaverat, hanc nobiliorem aulam ingressus et Pontificio solio assidens, solemni decreto edixit: *Constare de virtutibus theologalibus Fide, Spe et Caritate in Deum ac proximum; nec non de cardinalibus Prudentia, Iustitia, Fortitudine et Temperantia earumque adnexis, in gradu heroico, in casu et ad effectum de quo agitur.*

Hoc decretum evulgari et in acta sacrorum Rituum Congregationis referri iussit.

Quarto decimo Kalendas Aprilis, anno millesimo nongentesimo vicesimo octavo.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Angelus Mariani, *Secretarius.*

ACTA TRIBUNALIUM

SACRA POENITENTIARIA APOSTOLICA

(OFFICIUM DE INDULGENTIIS)

ACTUS REPARATIONIS SSMO CORDI IESU INDULGENTIIS DITATUR

Sanctissimus Dominus noster Pius div. Prov. Papa XI, in Audientia infrascripto Cardinali Poenitentiario Maiori die 1ª Iunii 1928 impertita, benigne concedere dignatus est ut, die festo Ssmi Cordis Iesu, quo publice recitari debet Actus Reparationis sub titulo « Precatio piacularis ad Sacratissimum Cor Iesu », de quo in Litteris Encyclicis *Miserentissimus Redemptor* eiusdem Sanctitatis Suae, datis die 8 Maii 1928, christifideles qui eidem recitationi cum Litaniis Sacratissimi Cordis coram Ssmo Sacramento sollemniter exposito, in qualibet ecclesia aut oratorio, etiam (pro legitime utentibus) semipublico, adstiterint, *Indulgentiam septem annorum totidemque quadragenarum* vel *plenariam*, si praeterea confessionem peregerint et S. Communionem rite susceperint, lucrari valeant; suppressis similibus Indulgentiis quae pro Actu sollemnis Dedicationis humani generis Ssmo Cordi Iesu ad libitum eliciendo, concessae fuerant. Iis vero qui, ubilibet et quandocumque, Actum Reparationis, vel privatim, recitaverint, *Indulgentiam trecentorum dierum; plenariam* autem semel in mense, si quotidie per integrum mensem praedictum Actum elicuerint, ac insuper aliquam ecclesiam aut publicum oratorium visitaverint, confessionem peregerint et sacris Epulis refecti fuerint, idem Sanctissimus clementer elargitus est. Praesenti in perpetuum valituro. Contrariis quibuscumque non obstantibus.

Datum Romae in Sacra Poenitentiaria, die, mense et anno ut supra.

LAURENTIUS Card. LAURI, *Poenit. Maior.*

L. ✠ S.

Ioannes Teodori, *S. P. Secretarius.*

DIARIUM ROMANAE CURIAE

Mercoledì 2 Maggio, Sua Santità ha ricevuto in udienza solenne S. E. il Signor Visconte LUIGI GABRIELE ANTONIO GIUSEPPE DE FONTENAY, Ambasciatore Straordinario e Ministro Plenipotenziario di Francia, per la presentazione delle Lettere Credenziali.

SACRA CONGREGAZIONE DEI RITI

Martedì, 15 Maggio 1928, nel Palazzo Apostolico Vaticano si è tenuta la Congregazione *Ordinaria* dei Sacri Riti nella quale al giudizio degli Emi e Rmi Signori Cardinali, componenti la medesima, sono state sottoposte le seguenti materie:

I. Introduzione della Causa di Beatificazione e Canonizzazione della Serva di Dio Rosa Venerini, Fondatrice delle Maestre Pie, dal suo cognome chiamate *Venerini*.

II. Conferma di culto prestato da tempo immemorabile ai Servi di Dio Simeone, Falcone, Marino, Benincasa, Pietro II, Balsamo, Leonardo, e Leone II, Abbati di Cava, detti Beati.

III. Intorno all'approvazione e concessione dell'Officio e Messa propria in onore dei Beati Martiri Engelberto Kolland e sette compagni, dell'Ordine dei Frati Minori.

IV. Intorno all'approvazione e concessione dell'Officio e Messa propria in onore di S. Pacifico Confessore del primo Ordine, Patrono della Provincia Picena dei Frati Minori.

V. Intorno alla revisione degli scritti del Servo di Dio Fratel Muciano Maria, dell'Istituto dei Fratelli delle Scuole Cristiane.

VI. E finalmente intorno alla revisione degli scritti della Serva di Dio Carolina de Brochard, religiosa professa dell'Ordine della Visitazione di Maria Vergine.

Martedì 22 Maggio 1928, nel Palazzo Apostolico Vaticano, dinanzi l'augusta presenza del S. Padre, si è tenuta la Congregazione *Generale* dei Sacri Riti, nella quale gli Emi e Rmi Signori Cardinali, i Rmi Prelati ed i Consultori teologi componenti la medesima hanno discusso e dato il loro voto sul dubbio delle virtù in grado eroico nella causa di beatificazione e canonizzazione della Serva di Dio Maria Crocifissa Di Rosa, Fondatrice dell'Istituto delle Ancelle della Carità.

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Con Brevi Apostolici, il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

24 Aprile 1928. L'Emo Signor Cardinale Alessio Enrico Lépicier, *Protettore delle Suore Orsoline della SSma Vergine* (Haverloo, Bruges).

» » » L'Emo Signor Cardinale Camillo Laurenti, *Protettore delle Suore « Auxiliatrices des Ames du Purgatoire »* (Parigi).

25 » » L'Emo Signor Cardinale Francesco Ragonesi, *Protettore delle Suore Betlemite* (Bogotá).

1 Maggio » L'Emo Signor Cardinale Michele Lega, *Protettore della Piccola Missione dei Sordomuti* (Bologna).

3 » » L'Emo Signor Cardinale Alessio Enrico Lépicier, *Protettore delle Suore dei Sacri Cuori di Gesù e di Maria* (Rennes).

10 » » L'Emo Signor Cardinale Alessio Enrico Lépicier, *Protettore della Congregazione delle Suore di S. Giuseppe* (Annecy).

11 » » L'Emo Signor Cardinale Alessio Enrico Lépicier, *Protettore della Congregazione delle « Sister of Providence »* (Indianapolis).

26 » » Monsig. Giuseppe Pasquazi, *Referendario della Segnatura Apostolica.*

» » » Monsig. Giuseppe Stella, *Referendario della Segnatura Apostolica.*

27 » » Monsig. Riccardo Bartoloni, Arcivescovo titolare di Laodicea in Siria, *Internunzio Apostolico di Lituania.*

Assistenti al Soglio Pontificio:

3 Ottobre 1927. Monsig. Ignazio Valdespino, Vescovo di Aguascalientes.

6 Febbraio 1928. Monsig. Tommaso Giuseppe Shahan, Vescovo titolare di Germanicopoli.

20 Aprile » Monsig. Giacomo Carabelli, Arcivescovo di Siracusa.

22 » » Monsig. Adamo Giuseppe Damiano Schmidt, Vescovo di Fulda.

Protonotario Apostolico ad instar participantium

12 Aprile 1928. Monsig. Pietro Sinopoli di Giunta, della diocesi di Nicosia.

Prelati domestici di S. S.:

30 Luglio 1927. Monsig. Andrea De Maurizi, dell'archid. di New Orleans.

10 Settembre » Monsig. Giacomo Hugh Ryan, della diocesi di Indianopoli.

10 » » Monsig. Francesco Patrizio Ryves, della medesima diocesi.

14 Dicembre 1927. Monsig. Atanasio Cottier, della diocesi di Losanna e Friburgo.
25 Gennaio 1928. Monsig. Pio Fernando, della diocesi di Kandy.
26 Marzo » Monsig. Carlo Vincenzo Sedoch, della diocesi di Giavarino.
23 » » Monsig. Alfredo Morisette, dell'archidiocesi di Quebec.
23 » » Monsig. Giuseppe Lauréat Boulanger, della medesima archidiocesi.
29 » » Monsig. Lodovico Segonzac, dell'archidiocesi di Albi.
4 Aprile » Monsig. Paolo Mulla, dell'archidiocesi di Aix.
14 » » Monsig. Andrea Enrico Chaumont, della diocesi di Clermont.
24 Maggio » Monsig. Giuseppe Pasquazi, della diocesi di Palestrina.
» » » Monsig. Stella Giuseppe, della diocesi di Albano.

ONORIFICENZE

Con Brevi Apostolici, il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di conferire:

La Gran Croce dell'Ordine Piano:

30 Marzo 1928. Al sig. Raffaele Ariztia Lyon, della diocesi di Valparaiso.

La Gran Croce di San Gregorio Magno, classe civile:

3 Maggio 1928. Al Sig. Duca Nicola Brady, dell'archidiocesi di New York.

La Placca dell'Ordine di San Gregorio Magno, classe civile:

21 Aprile 1928. Al sig. Renato Delforge (Belgio).

La Commenda dell'Ordine di San Gregorio Magno, classe civile:

28 Dicembre 1927. Al sig. Valentino Bellia, dell'archidiocesi di Torino.
15 Marzo 1928. Al sig. cav. Enrico Camaschella, della diocesi di Novara.
26 » » Al sig. Berardo Langlois, della diocesi di Nizza.
28 » » Al sig. cav. Leone Bonnel, dell'archidiocesi di Cambrai.
28 » » Al sig. architetto Giorgio Renaud, della diocesi di Nevers.
2 Aprile » Al sig. Lorenzo A. Wilson, della diocesi di Walleyfield.
2 » » Al sig. Donato Raymond, dell'archidiocesi di Montréal.
12 » » Al sig. Francesco Riccardo Neubauer, della diocesi di Danzica.

La Commenda dell'Ordine di San Gregorio Magno, classe militare:

4 Aprile 1928. Al sig. Comandante Francesco Giulio Maria De la Maire, della diocesi di Quimper.

Il Cavalierato dell'Ordine di San Gregorio Magno, classe civile:

25 Febbraio 1928. Al sig. Giovanni Tiberghien, della diocesi di Lilla.
9 Marzo » Al sig. Loutfi Abed (Cairo).

14 Marzo 1928. Al sig. Lodovico Adelardo Trempe, dell'archidiocesi di Quebec.
24 » » Al sig. Pietro Teodoro Bemtgen, dell'archidiocesi di Parigi.
26 » » Al sig. avv. Gervasio Posada Belgrano, dell'archidiocesi di Montevideo.
27 » » Al sig. conte Alberto d'Hendecourt-Gontreuil, dell'archidiocesi di Cambrai.
28 » » Al sig. Giorgio Stang, dell'archidiocesi di Monaco.
31 » » Al sig. Leone Bracq, della diocesi di Arras.
11 Aprile » Al sig. Angelo del Grosso, dell'archidiocesi di Milano.
11 » » Al sig. Giovanni Adriano Douker, della diocesi di Harlem.
21 » » Al sig. Alfonso van Overheke (Belgio).
» » » Al sig. Emilio Hotermans (Belgio).

La Placca dell'Ordine di San Silvestro Papa:

20 Marzo 1928. Al sig. comm. dott. Antonio Sanchez Reyes, della diocesi di Madrid.

La Commenda dell'Ordine di San Silvestro Papa:

17 Febbraio 1928. Al sig. ing. Carlo Bagnasco, dell'archidiocesi di Genova.
2 Aprile » Al sig. Arturo Trudeau, dell'archidiocesi di Montréal.

Il Cavalierato dell'Ordine di San Silvestro Papa:

21 Marzo 1928. Al sig. dott. Giacomo Gargiulo, della archidiocesi di Sorrento.
21 » » Al sig. Nicola Bassino, dell'archidiocesi di Torino.
28 » » Al sig. Antonio Linhart, dell'archidiocesi di Monaco e Frisinga.
30 » » Al sig. Giovanni Turchetta, della diocesi di Pontecorvo.
2 Aprile » Al sig. Nicola Romaniello, della diocesi di Tricarico.
» » » Al sig. Giuseppe de Rosa de Lei, della medesima diocesi.

MAGGIORDOMATO DI SUA SANTITÀ

NOMINE

Con Biglietti di S. E. Rma Monsig. Maggiordomo, il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

Camerieri Segreti Soprannumerari di S. S.:

13 Aprile 1928. Monsig. Michele Inglese, dell'archidiocesi di Acerenza.
» » » Monsig. Pietro Stigliano, della medesima archidiocesi.
14 » » Monsig. Pietro Rondoletti, della diocesi di Savona.

23 Aprile 1928. Monsig. Giuseppe Brunner, della diocesi di Gurk.
» » » Monsig. Valentino Marklet, della medesima diocesi.
24 » » Monsig. Venceslao Černy, dell'archidiocesi di Praga.
25 » » Monsig. Nicola Claudio Luigi Hamant, della diocesi di Metz.
8 Maggio » Monsig. Romano Sitko, della diocesi di Tarnovia.
» » » Monsig. Stanislao Bulanda, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Francesco Miklansinski, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Romano Mazur, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Andrea Bŏenigh, della diocesi di Warmia.
» » » Monsig. Eugenio Brachvogel, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Luigi Marquardt, della medesima diocesi.
9 » » Monsig. Gerardo Koiter, della diocesi di Osnabrück.
» » » Monsig. Egelberto Bucholtz, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Giovanni Ridders, della medesima diocesi.
19 » » Monsig. Giuseppe Branche (Roma).
» » » Monsig. Luigi Arrigoni (Roma).

Camerieri d'Onore in abito paonazzo di S. S.:

8 Maggio 1928. Monsig. Pietro Simonato, della diocesi di Padova.
» » » Monsig. Angelo Candeo, della medesima diocesi.
9 » » Monsig. Agostino Fleck, della diocesi di Rottenburg.
14 » » Monsig. Francesco de Almeida Rolin, dell'archidiocesi di Diamantina.
» » » Monsig. Augusto Gautsch, della diocesi di Pelotas.

Cameriere d'Onore di Spada e Cappa Soprannumerario di S. S.:

21 Maggio 1928. Il Sig. Vittorio Hłasko, della diocesi di Premislia lat.

Cappellani d'Onore Extra urbem *di S. S.:*

23 Aprile 1928. Monsig. Giuseppe Schmutz, della diocesi di Gurk.
8 Maggio » Monsig. Giovanni Seckar, della diocesi di Diacovo.
21 » » Monsig. Giuseppe Gunicevic, della medesima diocesi.

NECROLOGIO

5 Maggio 1928. Monsig. Giuseppe Ernst, Vescovo di Hildesheim.
11 » » Monsig. Ignazio Valdespino y Diaz, Vescovo di Aguascalientes.
23 » » Monsig. Giovanni Battista Pitaval, Arcivescovo tit. di Amida.

Veneunt Romae apud Administrationem Commentarii Officialis "Acta Apostolicae Sedis„ (*Libreria Vaticana - Vaticano - Roma*).

Nuovissime pubblicazioni:

	Roma L.	Italia L.	Estero L.
Messe ed Uffici per la Chiesa Universale approvati dalla S. Congregazione dei Riti con decreti del 14 marzo 1928:			
Missa in festo S. Ioannis Mariae Vianney Conf. (Die 9 Augusti). In-4°, caratteri rosso-neri, grandezza della pagina cm. 14,5×22,5, nei margini cm. 22,5×32	0,50	0,60	0,75
Officium in festo S. Ioannis Mariae Vianney Conf. (Die 9 Augusti). In-18°, caratteri rosso-neri, carta indiana, pagine 6, grandezza della pagina cm. 7×12, nei margini cm. 12×19	0,60	0,70	0,85
Missa in festo S. Teresiae a Iesu Infante Virginis (Die 3 Octobris). In-4°, caratteri rosso-neri, grandezza della pagina cm. 14,5×22,5, nei margini cm. 22,5×32	0,50	0,60	0,75
Officium in festo S. Teresiae a Iesu Infante Virginis (Die 3 Octobris). In-18°, caratteri rosso-neri, carta indiana, pagine 8, grandezza della pagina cm. 7×12, nei margini cm. 12×19	0,60	0,70	0,85
PII PP. XI. Litterae Enciclicae **De Communi expiatione Sacratissimo Cordi Iesu debita** ***Miserentissimus Redemptor.*** 8 Maii 1928. pp. 20	1,50	1,60	1,75
ATTO DI RIPARAZIONE al Sacratissimo Cuore di Gesù. Quattro paginette con Immagine (cento copie)	5 —	5,50	6,50
PROFUMO P. LUIGI, S. I. **Vita di S. Luigi Gonzaga,** d. C. d. G., scritta per i giovinetti. Edizione ottava, in-16°, di pp. 64	0,90	1 —	1,40
Cento copie	80 —	85 —	110 —
Sussidi per la consultazione dell'Archivio Vaticano a cura della Direzione e degli Archivisti. - Vol. I. Schedario Garampi - Registri Vaticani - Registri Lateranensi - Rationes Camerae - Inventario del Fondo Concistoriale 1926. Pp. XII-224 con 8 tavole in fototipia ed una zincotipia.	70 —	71,50	74,75

ACTA APOSTOLICAE SEDIS
COMMENTARIUM OFFICIALE

PRETIUM ANNUAE SUBNOTATIONIS:

Pro Italia: Lib. 20 — Extra Italiam: L. 35 — Unius fascicoli: L. 3 —

Iam edita volumina:

			Roma L.	Italia L.	Estero L.
Volumen I	- Annus I	(1909)	40 —	43 —	52 —
Volumen II	- Annus II	(1910) [1]	25 —	28 —	37 —
Volumen III	- Annus III	(1911)	25 —	28 —	37 —
Volumen IV	- Annus IV	(1912)	25 —	28 —	37 —
Volumen V	- Annus V	(1913)	25 —	28 —	37 —
Volumen VI	- Annus VI	(1914)	25 —	28 —	37 —
Volumen VII	- Annus VII	(1915)	25 —	28 —	37 —
Volumen VIII	- Annus VIII	(1916)	25 —	28 —	37 —
Volumen IX	- Annus IX	(1917)	25 —	28 —	37 —
Volumen IX	- Annus IX	(1917) Pars II. APPENDIX - *Codex Iuris Canonici*	25 —	28 —	37 —
Volumen X	- Annus X	(1918)	25 —	28 —	37 —
Volumen XI	- Annus XI	(1919)	25 —	28 —	37 —
Volumen XII	- Annus XII	(1920)	25 —	28 —	37 —
Volumen XIII	- Annus XIII	(1921)	25 —	28 —	37 —
Volumen XIV	- Annus XIV	(1922)	25 —	28 —	37 —
Volumen XV	- Annus XV	(1923)	25 —	28 —	37 —
Volumen XVI	- Annus XVI	(1924)	25 —	28 —	37 —
Volumen XVII	- Annus XVII	(1925)	25 —	28 —	37 —
Volumen XVIII	- Annus XVIII	(1926)	25 —	28 —	37 —
Volumen XIX	- Annus XIX	(1927)	25 —	28 —	37 —

[1] Volumen II (1910) separatim ab integra collectione non prostat venale.

Recentissima pubblicazione:

CRONISTORIA DELL'ANNO SANTO MCMXXV

APPUNTI STORICI - DATI STATISTICI - ATTI UFFICIALI

CON APPENDICE STORICO-BIBLIOGRAFICA

A CURA

DELLA SEGRETERIA GENERALE DEL COMITATO CENTRALE

Artistico ritratto di Sua Santità ed autografo. Prefazione. Piano dell'opera.

PARTE PRIMA. – **Appunti storici:** La vigilia dell'Anno Santo. – Echi della stampa nell'attesa dell'Anno Santo. – Da Natale a Pasqua. – Il periodo delle beatificazioni e canonizzazioni. – Da luglio a dicembre. – L'indomani dell'Anno Santo. – Vedute d'insieme dell'Anno Santo. – Echi della stampa durante e dopo l'Anno Santo.

PARTE SECONDA. – **Dati statistici.**

PARTE TERZA. – **Atti ufficiali:** Atti di Autorità ecclesiastiche. – Atti del Comitato Centrale per l'Anno Santo. – Atti di Autorità civili.

Appendice: Prefazione. – Saggio di bibliografia dell'Anno Santo. – Saggio di bibliografia degli Anni Santi dal 1300 al 1900. – Note critiche e storiche.

Indici: Indice analitico, (persone, luoghi, materie). – Indice delle illustrazioni. – Indice degli Autori registrati nel Saggio di bibliografia dell'Anno Santo 1925. – Indice degli Autori di lettere pastorali, istruzioni episcopali, libri, opuscoli, articoli, prediche, discorsi e conferenze, registrati nel Saggio di bibliografia degli Anni Santi dal 1300 al 1900. – Indice generale.

Ricco volume in-8°, con illustrazioni e artistica copertina in tricromia, pp. XII-1260. Peso del volume ed astuccio Kg. 3,450.

In Italia L. 100 — Per l'Estero L. 100 più le spese postali.

Venit Romae apud Administrationem Commentarii Officialis **"Acta Apostolicae Sedis"** (*Libreria Vaticana - Vaticano - Roma*).